

UITGAAF VAN DEN
ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL TE AMSTERDAM

Lord Lister

genaamd De groote Raffles
Onbekende.

No. 447

DE DOODE RAT

25 Cent

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN-BOEK EN KUNSTHANDEL - SINGEL 326 - AMSTERDAM.

DE DOODE RAT.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

Wanneer U ons 20 of meer omslagen van onze vier uitgaven toezendt, dus onverschillig of ze van Nick Carter, Buffalo Bill, Raffles of Wie is de Misdadiger? zijn, zenden wij een of meer keurige doosjes Dubec

CIGARETTEN.

Hoofdstuk I.

Een verkwistende Japanner.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

De in te zenden omslagen mogen niet lager loopen dan

Nick Carter	No. 303
Buffalo Bill	" 208
Raffles	" 293
Wie is de Misdadiger?	" 1

Men zende ze als drukwerk, met juiste vermelding van des afzenders naam en adres op den kruisband.

Het was ongeveer twee uur in den nacht, maar op de Place Blanche te Parijs viel er nog niet veel van te bemerken, dat het meerendeel der Parijzenaars zich reeds eenige uren geleden ter ruste had begeven.

De nachtcafés straalden van licht, en huurauto's en rijtuigen reden af en aan.

Bij den gapenden muil van den zonderlingen duivelskop, die den gevel vormt van het vooral voor vreemdelingen bestemde nachtcafé, „De Hel” geheeten, stond een portier, gestoken in een livrei, grasgroen van kleur, en van onder tot boven met goud bedekt, die met zijn staf zwaaide, en met luide stem de voorbijgangers aanriep, en hen trachtte te bewegen, het etablissement binnen te treden, waar het al zeer zonderling toegaat.

Want men wordt daar bediend door saters en duivels, er klinkt voortdurend een helsche

muziek, en zelfs de dame, die in het buffet staat, heeft zich een duivelsvoorkomen gegeven door middel van twee kokette horentjes in het midden van een vuurroode priuk.

Men zit daar aan tafeltjes, waarvan het blad een vuurrood geschilderde glazen plaat is, van onderen belicht, zoodat er een duivelsche gloed verspreid ligt over het gelaat van iedereen, die hier binnentreedt.

Nu en dan slaakt een der bedienende duivels een kermenden kreet, wel geschikt om op de zenuwen te werken van de nieuwelingen, die er voor het eerst binnentreden.

Maar dien avond had de portier van „De Hel” een zwaren dobber, want zijn collega van een dergelijke inrichting, „Le Néant” of „Het Niets” geheeten, scheen over sterker longen te beschikken, of wel de uitgaande vreemdelingen gaven er ditmaal de voorkeur aan, hun schreden

te richten naar een nachtecafé, dat er intusschen al heel weinig aanlokkelijk uitziet.

De ingang is met rouwfloers behangen, de portier die er de wacht bij houdt, is wel ongeveer de magerste en langste man, welke de eigenaar van de zaak in geheel Parijs heeft kunnen vinden, en hij is gekleed in het sombere gewaad van den ouderwetschen doodbidder, met een kuitbroek, waaruit zijn beenen steken, dun en houterig als de steel van een bezem, een witte bef, een zwarte jas, en een driekante steek, waarvan een zwarte sluier afhangt.

Men passeert, na den ingang te zijn binnengegaan, een lage, duistere tunnel, en wordt aan het einde daarvan opgevangen door niemand minder dan Vader Tijd, een grijsaard met een groezeligen, langen baard, die hem tot bijna op het middel hangt, lange lokken, en een kalen schedel, gehuld in een grijze pij, en die een zeis in de hand houdt, waarmede hij uitnoodigend naar het binnenste van het café wijst, onder het mompelen van eenige woorden, die den bezoeker het „Memento Mori” voor den geest moeten roepen.

Bij het binnentreden van de cafézaal — als men tenminste dien naam mag geven aan een ruimte, die gestoffeerd is als een reusachtige grafkelder — wordt de bezoeker begroet door een treurzang, aangeheven door een onzichtbaar koor, en met orgel begeleid.

Men neemt plaats — en komt tot de ontstellende ontdekking, dat het gebruikelijke cafétafeltje vervangen is door een zwart geschilderde doodkist op schragen.

Aan de wanden hangen schilderijen, die vroolijke tafreelen voorstellen, spelende jongelieden, die elkander achterna zitten, langs de lanen van een in bloei staand park — plotseling gaat het licht uit, en het bloeiende tafreeltje van zoeven is veranderd in een dood landschap — de boomen zijn bladerloos — de lucht is loodgrijs — en de vroolijke jongelieden van zoeven, vol kracht en levenslust, zijn geraamten geworden!

De kellners?

Het zijn allen broeders van den portier — dezelfde magere, lange, als doodbidders gekleede personages, met holle wangen, ingezonken oogen,

smalle borsten, en stemmen, die reeds niet meer tot deze wereld schijnen te behooren.

Wanneer zij u uw glas bier brengen, dan zullen zij niet nalaten, u te herinneren aan de korthed van het leven, en u de niet bepaald opwekkende vraag te stellen, of gij wel het noodige hebt gedaan, om het lot van uw nabestaanden te verzekeren!

Nu en dan slaakt een van de kellners een kermenden zucht — men hoort beenderen rammelen — en wie van al deze sombere narigheid niet droevig gestemd werd en zich tot tranen geroerd gevoelde — die werd onpasselijk en liep zoo spoedig mogelijk heen, om deze profanatie van het diepste geheim des levens te ontvliesen.

Dan was er nog een derde nachtecafé, eenige huizen verder, „De Hemel” geheeten.

Men schreed er binnen door een poort van rozige wolkjes — en Petrus in eigen persoon, een welgedane, vroolijke grijsaard, in een witte pij, een bos sleutels in de hand en een vriendelijken glimlach op zijn breed gelaat, ontving er de gasten.

Daarbinnen kwam men aan een lange tafel te zitten, kreeg er voor zeer veel geld een klein glaasje slecht bier, werd bediend door corpulente „dames” in witte jurkjes en met gazen vleugeltjes op den rug en kon er, als men dit soort vermaak op prijs stelde, genieten van den zang en den dans van een achttal zoo goed als geheel naakte vrouwen, slechts ten halve verborgen door een gazen wand.

Het gouden kalf verscheen er ten tooneele en maakte een rondgang door de zaal, gevolgd door een stoet bachanten, demi-mondaines, apachen en dergelijke.

Het was niet heel vermakelijk, het was zelfs nog al vervelend — maar het was dan ook uitsluitend ten gebruike van den vreemdeling, die het er nu eenmaal op gezet had, zich in de lichtstad te vermaken.

Maar weder een vijftal huizen verder staat een vrij oud, tamelijk smal huis en daar is het befaamde nachtecafé gevestigd, hetwelk den even zonderlingen als origineelen naam van „Le Rat Mort” — de Doode Rat” — draagt.

Men bereikt het door een smalle, kronkelende wenteltrap te bestijgen en staat dan plotseling

in een niet al te groote zaal, in den vorm van een hoofdletter L, een langbeen en daar recht-hoekig opgesteld een korte.

Eigenlijk wijkt de „Doode Rat”, wat het uiterlijk betreft, volstrekt niet af van zooveel andere nachtgelegenheden, welke men in alle groote steden tegenwoordig vindt — en toch heerscht er een sfeer, zooals men in geen enkele andere stad ter wereld aantreft.

Men ziet er heeren in de rok, maar ook wel schuchtere Parijsche renteniertjes, die, zooals men dat noemt, „de bloemetjes eens buiten willen zetten”, men ontmoet er Chineesche diplomaten zoowel als Mexikaansche avonturiers, Spaansche grandes, Hollandsche veekoopers, Duitsche ingenieurs, Russische uitgewekenen — men treft er van alle standen en van alle nationaliteiten aan en dit vormt juist een der grootste attracties van dit nachtcafé.

Er is een klein strikje — en het is het beste van geheel Parijs, ofschoon het niet meer dan vijf man telt, allen Hongaren — maar dan ook echte zonen van de Puszta.

Men schenkt er voortreffelijke wijnen, er wordt gedanst door rasechte Spaansche danseressen, geboren aan den oever van de Guadalquivir, de kok verdient er een ministersalaris, want men heeft hem met groote moeite weten te ontfutselen aan het beroemde Carlton Hotel te London — de man wordt als een meester in zijn vak gekenmerkt.

Kortom — er is iets eigens aan de „Doode Rat” en men vertoeft er gaarne — maar ook al weder vooral als vreemdeling.

De kellners zijn er allen polyglotten — er is bijna geen taal ter wereld of althans een hunner kan er zich verstaanbaar in maken.

Zij zijn bescheiden, zij hooren en zien niets, zij dringen zich nimmer op den voorgrond en zij nemen met een effen gezicht hun fooi aan, die wel eens tot 20 francs gaat — als er bijzondere diensten van hen gevergd worden en men hen bijvoorbeeld aanspreekt, om te worden toegelaten tot die geheimzinnige plaatsen van vermaak, die steeds een huidveringwekkende aantrekkelijkheid voor de vreemdelingen hebben behouden — de dievenkelders.

Een van de naburige kerkklokken had juist

twee uur geslagen, toen er opnieuw een auto stilhield voor de deur van de „Doode Rat”.

Er stapte een kleine man uit, met een gele gelaatskleur, scheef geplaatste, gitzwarte oogen, vooruitspringende jukbeenderen, glimmend zwart haar en een beenig voorhoofd.

Hij vertoonde het volmaakte type van den Aziaat en zeer waarschijnlijk was hij een Japanner.

Hij was gekleed in een keurig gesneden avondtoilet, waaroverheen hij een lichte demisaison droeg.

De man betaalde den chauffeur, die aan zijn pet tikte — onbedriegelijk bewijs, dat de fooi zeer groot was geweest, — en ging het nachtcafé binnen.

Hij besteeg de wenteltrap, en betrad de zaal.

Men moest hem daar reeds kennen, want onmiddellijk stoven er twee zwaar geschminkte dametjes op hem af, die hem toelonkten, en hem iets schenen te vragen.

Hij weerde ze echter af, met een lachje, dat zijn scherpe, gele tanden ontblootte, en ging toen naar een tafeltje, dat bij een der ramen was geplaatst.

Zijn glimmend verlakte schoenen zonken diep weg in het vuistdikke Smyrna tapijt.

Een tiental meters verder danste, op een glad gespannen rood karpel, de Spaansche danseres.

Haar prachtig gevormd, lenig lichaam, bewoog zich op het rythme van een woesten Spaanschen dans.

De Hongaren streken alsof hun leven er van afhing, en hun ravenzwarte haren fladderden woest om hun hoofden.

De eerste violist, een rijzige, knappe kerel, wien de roode tunica voortreffelijk kleedde, bewoog het bovenlijf mede op de maat van de muziek, en zijn koolzwarte oogen fonkelden als karbonkels, terwijl hij de katachtige bewegingen van de schoone danseres volgde.

De Japanner wendde langzaam het hoofd om, stak een sigaret aan, blies langzaam een rookwolk uit, en scheen de Spaansche met zijn blikken te willen verslinden.

Hij had zijn hoed en zijn overjas aan een toeschietenden kellner gegeven, die een oogenblik later terugkwam om de bestelling op te nemen.

Slechts weinige seconden later stond er een champagnekoeler naast het tafeltje, en een fijn geslepen kristallen kelk op het marmeren blad.

De kellner had de champagneflesch behendig ontkurkt, zonder eenig leven te maken en nu parelde het gouden vocht in de coupe.

De Japanner nam het glas op, bracht het aan de lippen — en goot de champagne in een enkelen teug naar binnen.

Hij knipoogde tegen de danseres, die hem echter in het geheel niet scheen te zien, en neuriede zachtjes iets voor zich heen.

Maar plotseling hield hij op — zijn gelaat verstrakte zich — hij staaarde recht voor zich uit en de gebalde, gele vuist, klein als van een kind, die op het tafelblad lag, begon zachtjes te trillen.

Juist toen kwamen er twee nieuwe bezoekers binnen.

De eene kon een man van ongeveer 40 jaar zijn, te oordeelen naar zijn haar, dat op enkele plaatsen bij de slapen zilveren draden vertoonde.

Zijn gelaat had een ernstige uitdrukking, die wel misplaatst scheen op deze plek van vermaak.

De oogen waren van een eigenaardige grijze kleur, groot en doordringend.

De geheele uitdrukking van het gezicht was bevelend — de man scheen niet gewend te zijn, dat men hem tegensprak.

Hij was uiterst elegant gekleed, zonder in het minst fatterig te zijn.

Een Parijzenaar was hij intusschen stellig niet.

Zijn metgezel was veel jonger en vertoonde een jeugdig, zacht blozend gelaat, een overvloed van donkerblond haar en lachende, blauwe oogen.

Ook hij was in de rok gekleed.

Ook deze twee heeren schenen hier goed bekend te zijn, want een der kellners kwam dadelijk op hen toeschieten en ontlastte hen van hun hooge hoeden en hun overjassen, die zij over den arm hadden gedragen.

De oudste van hen keek zoekend rond naar een tafeltje, maar reeds kwam de kellner opnieuw buigend naderbij en geleidde de beide bezoekers naar een der eenige tafeltjes, die nog vrij waren, terwijl hij in het Engelsch zeide:

— Hierheen heeren, ik heb een tafeltje voor u

gereserveerd, ik begreep wel, heeren, dat gij hedenavond zoudt komen.

— Waarom? vroeg de oudste der beide heeren op tamelijke onverschilligen toon, terwijl hij plaats nam.

De kellner waagde een knipoogje, boog zich voorover naar den bezoeker, klaarblijkelijk een Engelschman en zeide op vertrouwelijk toon:

— La Carmencita danst vanavond. Ik meende te hebben opgemerkt dat de heeren heel veel belang in de mooie Spaansche stellen.

De oudsten der beide Engelschen trok zijn wenkbrauwen hoog op, wierp den kellner een koelen blik toe en dadelijk richtte de man zich verschrikt op en trad achteruit.

Hij had begrepen, dat hij een onbescheidenheid had begaan en dat de man, tot wien hij zoeven de opmerking maakte, niet de viveur scheen te zijn, waarvoor hij hem had gehouden. De jongste der twee heeren echter glimlachte even en keek zijn metgezel spottend aan.

Maar reeds had deze zijn bliken door de zaal laten gaan en vestigde ze nu op den Japanner, die nog altijd alleen voor zijn glas champagne zat, ofschoon reeds verschillende demi-mondaines vruchteloos gepoogd hadden aan zijn tafeltje plaats te nemen.

Toen beurde hij het hoofd langzaam naar den kellner op, die op zijn bestelling stond te wachten en vroeg:

— Wie is toch die Aziaat? In hem stel ik meer belang dan in alle mogelijke Spaansche danseressen.

De kellner, verheugd dat hij zijn fout van zoeven weder kon goedmaken, kwam snel een stap naderbij, boog zich opnieuw voorover en zeide toen fluisterend: Dat is de Japanner, Stemi Makino!

— Aan zijn naam alleen heb ik niet veel, vriend! hernam de bezoeker. Weet je niets naders van hem! Hij schijnt zeer rijk te zijn?

— Buitengewoon! Hij gooit letterlijk met het geld en niemand begrijpt goed waar hij het vandaan haalt! En weet gij wat het meest zonderlinge is? Hij betaalt zeer vaak met Russische gouden roebels.

Hoofdstuk II.

Stemi Makino.

Sir Raffles — waarom zouden wij den naam van den bezoeker met de grijze oogen langer verzwijgen? — wisselde een snellen blik met zijn vriend, Charly Brand en keek toen den kellner opnieuw met eenige verbazing aan.

Raffles was geheel toevallig te Parijs.

Hij bevond zich hier op de doorreis van Bazel naar Londen en zooals zijn gewoonte was, bleef hij eenige dagen in de lichtstad vertoeven, die hij boven al de andere steden der wereld liefhad en haar zelfs boven Londen stelde. Hij had met Charly Brand, zijn onafscheidelijken vriend, het Louvre bezocht, het Luxembourg, het Musée de Cluny en alle andere Musea, die een bezoek waard zijn. Hij had langs de Seinekade gewandeld, van Auteuil tot Nogent, hij had een bezoek gebracht aan het graf van Napoleon, kortom, hij had eenige dagen vacantie genomen.

Wat Charly Brand betreft, die jonge man verheugde zich er hartelijk om dat Raffles eenige dagen rust nam, want de laatste maanden waren zeer inspannend geweest.

Zijn onbedwingbare zucht om zich te verplaatsen had Raffles naar Rusland, Turkije en zelfs naar het hartje van Afrika gevoerd.

En de man, naar wien Scotland Yard reeds sedert vele jaren zocht, zonder er ooit in te slagen hem in handen te krijgen, rustte thans uit na eenige maanden „dwangarbeid”, zooals Charly Brand het noemde.

Maar reeds bij den eersten keer, toen hij „De Doode Rat” bezocht, had de Japanner zijn aandacht getroffen, niet alleen wegens zijn uiterlijk, zijn begeerte om zich geheel en al als een Westering te gedragen, maar ook door de wijze waarop hij met zijn geld rondsprong.

Hij scheen zeer hooge verteringen te maken en schonk vorstelijke fooien weg. Aan de Spaansche danseres had hij een biljet van 500 francs toegeworpen alsof het een vodge papier was.

De kellners kregen nooit minder dan tien francs

— en menigmaal was het veel meer. Het was dus geen wonder, dat Raffles met belangstelling begon te luisteren, toen de kellner hem begon te verhalen van den schatrijken Japanner.

— Waar leeft die Makino van, vroeg hij, terwijl hij den kellner vragend aanzag, die zoo uitstekend Engelsch sprak, wat niet te verwonderen viel, daar zijn wieg aan den Theems had gestaan.

De man haalde de schouders op en antwoordde:

— Dat weet niemand, mijnheer! Wij weten alleen maar, dat hij hier voor zijn plezier schijnt te zijn.

— Hoelang komt hij reeds in dit nachtcafé?

— Minstens reeds eenige maanden!

— Heeft hij hier een eigen huis? Woont hij op kamers?

— Waar denkt gij aan, mijnheer! Hij heeft een prachtige woning in het Grand Hotel aan den grooten boulevard!

— Hij oefent dus geen beroep uit?

— Als gij het pierewaaien een beroep noemt — dan oefent hij er een uit en goed ook! antwoordde de kellner met een lachje.

— Hij heeft natuurlijk een minnares? vroeg hij.

— Dat is te zeggen. — Niet in de eigenlijke beteekenis van het woord, mijnheer! Om u de waarheid te zeggen schijnt het geen gentleman te zijn. Men heeft hem reeds eenige malen in de opera gezien met een ordinaire cocotte en dat doet toch geen enkele heer?

— Dat geloof ik tenminste niet! gaf Raffles met een flauwen glimlach ten antwoord.

— En het was zelden dezelfde — dat moet ik er nog aan toevoegen, ging de kellner voort.

— Gij spraakt zooeven over Russische gouden roebels, zijt gij er zeker van, dat gij u niet vergist?

De kellner keek even naar den Japanner, om te zien of deze niet op hem lette, stak toen snel de hand in den zak en toen hij deze opende lag er op den palm een schitterend goudstuk — het was een stuk van 10 roebels.

Raffles nam het goudstuk tusschen vinger en duim, bekeek het van alle kanten, liet het op het marmeren blad van het tafeltje vallen, waarvan het met een helderen klank weder opsprong en zeide toen lakoniek:

— Het goudstuk is echt!

— Hadt gij dan iets anders soms verwacht, riep de kellner op verontwaardigden toon. Al mijn collega's hier hebben van hem goudstukken ontvangen en ik verzeker u, dat het Credit Lyonnais het grif in betaling aanneemt, tegen den koers van 25 francs het stuk!

— Nu, het is zeker vreemd genoeg, dat een Japanner in zijn zak loopt met de Russische gouden roebels, die men reeds uit de circulatie verdwenen waande — en dat hij er zooveel van schijnt te hebben, dat hij ze als het ware om zich heen kan strooien, merkte Charly Brand op.

— Datzelfde overwoog ik zooveel ook, mijn waarde, hernam Raffles.

Reis geheel Rusland af, van den Oeral tot aan de Kaspische zee, van de Witte zee tot aan den Krim en je zult nergens een goudstuk vinden — tenzij je de gaven van de helderziendheid bezat en de plekken wist te vinden, waar rijke Russchen bij het uitbreken van de revolutie hunne schatten in den grond hadden begraven.

Dit is een stuk met een beeltenis erop van Czaar Nicolaas den tweede, zooals ze voor den oorlog in grooten getale in omloop waren. Ik moet je echter zeggen, dat het mij een raadsel is, hoe een Japanner in het bezit van die goudstukken is gekomen.

Hij gaf de gouden munt aan den kellner terug, die ze vlug weder in zijn zak borg.

Met meer aandacht nog dan tevoren keek hij naar den Japanner, die achterover in zijn gemakkelijken stoel lag, de handen in zijn zakken gestoken, een sigaret tusschen de lippen en met half gesloten oogen naar de rijk versierde zoldering staardde.

Hij gaf den kellner de bestelling op, en toen de man zich verwijderd had, zeide hij op zachten toon tot Charly Brand:

— Het is voor ons Westerlingen niet zoo gemakkelijk, het gelaat van een Aziaat te beoordeelen — maar ik durf er in ieder geval wel wat onder te verwedden, dat deze gele vriend

niet tot de hoogere standen behoort, al geeft hij dan nog zooveel geld uit. — Russisch goudgeld, laten wij dat vooral niet vergeten! Hij heeft een vrij ordinair type, en als men mij zeide, dat die man een lastdrager of een kadewerker is geweest, dan zou ik het grif gelooven.

— Dat is intusschen niet zeer waarschijnlijk, Edward — want een Japansch kadewerker die met gouden roebels smijt, komt niet veel hoor!

— Hij is zelfs zeer zeldzaam, Charly en daarom heb ik mij voorgenomen, dezen vriend wat nauwkeuriger gade te slaan, dan ik tot dusver gedaan heb! Ik stel belang in dergelijke lieden.

— Maar wanneer je je nu eens vergist — wanneer die Japanner b.v. een handelaar is, rijk geworden door smokkelen en die in het begin van den oorlog, toen Japan er nog niet aan deelnam, met Russisch geld is betaald?

— Dan zou hij niettemin een dankbaar onderwerp blijven voor mijn studie, Charly! Er zijn weinig personen, die ik zoo graag plunder als rijke Japanners! Zij verbeelden zich altijd, dat zij ver boven ons Westerlingen verheven zijn en zij zijn zoo verbazend ingebeeld, dat zij zich volstrekt niet kunnen voorstellen, hoe een Westerling er in zou kunnen slagen hen te bedriegen! Maar ik blijf erbij dat er iets geheimzinnigs aan dezen gelen man is! Wat voert hij hier uit? Wat zoekt hij te Parijs?

— Wel, dat zei de kellner je reeds — hij zoekt hier zijn vermaak! Ik moet je zeggen dat ik er volstrekt niets bijzonders in kan zien.

Raffles wilde iets antwoorden, toen zijn aandacht werd afgeleid door een voorval, dat aanstonds al zijn aandacht in beslag nam.

Op de smalle wenteltrap klonk eeng gerucht, alsof er iemand stommelend de treden beklom en toen verscheen het roode hoofd van een man, die alles behalve nuchter scheen te zijn en die een oogenblik met verdwaasde oogen, die in het licht knipperden, rondkeek.

Toen verscheen het bovenlichaam en tenslotte de wankelende beenen. Dadelijk vestigden zich aller oogen op den man en niemand twijfelde eraan, of hij zou wel spoedig door een der pootige kellners weder naar beneden worden geloodst, want dronkaards liet „De Doode Rat” nimmer toe.

De man was bovendien zeer eenvoudig gekleed, in een donker colbert-costuum, het hoofd gedekt met een slappen, blijkbaar pas gekochten vilthoed.

Voor den opmerkzamen toeschouwer was het duidelijk dat deze man waarschijnlijk niet gewend was zich in deze kleederen te bewegen en dat het gebruik van manchetten en boord hem tot dusverre vreemd was geweest.

De eerste hingen hem tot op de nagels en hij deed telkens wanhopige pogingen ze weder in zijn mouwen terug te schuiven — de tweede knelden hem blijkbaar erg en telkens stak hij den wijsvinger tusschen hals en boord, als om zich een weinig lucht te verschaffen.

Hij droeg een confectie das, denkelijk omdat hij reeds lang iedere poging had opgegeven, een „four in hand“ of „een vlinder“ te strikken.

De man was niet bepaald stomdronken — hij was slechts aangeschoten en blijkbaar zeer vroolijk.

Hij lalde een Engelsch matrozenliedje, kreeg de Spaansche danseres in het oog, die juist weder een nieuwe dans was begonnen en wilde aanstonds op haar toestevenen, misschien wel in de meening verkeerende, dat hij in een danshuis verzeild was geraakt.

Reeds nam hij zijn aanloopje, toen hij plotseling stokstijf bleef staan en met de rechterhand een stoelleuning greep, teneinde zich aldus van een steun te verzekeren.

Zijn waterige, blauwe oogen waren op den Japanner gevallen en er gleed een grijnslach over zijn breed, opgezet gelaat, toen hij op jovialen toon uitriep:

— Hallo, Jap! blij dat ik je zie, op man! Dat had ik niet verwacht! Ja, ja, je wou je voor mij verstoppen, nietwaar? Maar Jim heeft een fijne neus, Kiddy! Wat zeg je er wel van, dat ik er weer ben?

En met deze woorden laveerde hij op den Japanner toe.

De overige bezoekers hadden zich alweder van den zoeeven binnengetreden nieuweling afgewend, maar aan Raffles was geen enkele bijzonderheid van dit kleine tooneeltje ontgaan.

Evenmin was het verborgen voor hem gebleven, dat Makino verbleekte, toen hij den Engelschman voor het eerst ontwaarde en dat er

in zijn zwarte oogen bliksemsnel een flikkering te zien was geweest, een valsch licht, dat echter dadelijk weer verdween.

Even had hij de scherpe tanden in de lippen gedrukt en zijn vuisten hadden zich gebald, maar nu zat hij er weer even kalm als zoeeven en liet den ander onverschillig naderbij komen.

Dadelijk stond Raffles op.

Schijnbaar doelloos slenterde hij door de kleine zaal en trachtte zonder dat het opviel, zoo dicht mogelijk in de nabijheid van de beide, zoo zeer verschillende mannen te komen.

De Engelschman deed overigens volstrekt geen moeite zijn stem te laten dalen.

Hij klopte den Japanner joviaal op den schouder, nam diens sigaretten-koker van de tafel, greep er een sigaret uit en stak die tusschen de lippen.

De Japanner had hem bij den mouw gegrepen en scheen hem eenige woorden toe te sissen, welke Raffles niet kon verstaan.

De Engelschman gaf in het geheel geen antwoord, maar maakte een gebaar, dat in alle landen ter wereld even goed verstaan wordt. Hij hield namelijk zijn rechterhand uitgestrekt vlak voor den neus van Makino, met den handpalm naar boven en maakte met de vingers van de linkerhand de beweging van geldtellen.

Weer greep hem de Japanner, met zijn nerveuze, dunne vingers bij den arm, trok hem een weinig naar zich toe, zoodat de ander bijna het evenwicht verloor en weer klonken er eenige op sissenden toon in het Engelsch gesproken woorden van zijn lippen, welke Raffles evenmin kon verstaan.

Wel echter zag hij, dat het gelaat van den Engelschman plotseling een andere uitdrukking kreeg. De onnoozele grijnslach was er van verdwenen en er was nu iets anders op te lezen, woeste vastberadenheid, argwaan en vijandschap.

— Geld — en gauw wat! zeide hij op gedempten toon: Denk niet dat ik met mij laat spelen — je kent mij nog niet, als je gelooft dat ik mij om den tuin laat leiden. — Je hebt geld, ik weet waar je het vandaan hebt gehaald — en ik wil mijn aandeel in den buit!

— Je hebt er niets voor gedaan! hoorde Raffles thans den Japanner op woedenden toon fluisteren.

— Niets voor gedaan? herhaalde de Engelschman, terwijl hij zijn wenkbrauwen fronste en den Japanner strak aankeek. Zou je dat durven volhouden, Makino? Hebben wij...

Maar de Japanner had hem snel op een stoel naast zich neergetrokken en beet hem iets toe, wat Raffles evenmin kon verstaan.

Het scheen echter een dreigende waarschuwing te zijn, want de Engelschman keek schuw om zich heen en vervolgde toen zijn gesprek op zoo'n zachten toon, dat Raffles niets meer kon verstaan.

Hij had zich met den rug naar hem toegeplaatst en hield zich, alsof hij een sigaret aanstak met behulp van een lucifer, die hij uit een standaard had genomen, die op een der tafeltjes was geplaatst.

Daar hij geen argwaan wilde wekken en de beide mannen overigens zoo zachtjes fluisterden dat hij toch niets meer kon verstaan, verwijderde Raffles zich weder en ging hij weer naar Charly Brand terug.

De jonge man keek hem nieuwsgierig aan en vroeg, eenigszins spottend:

— Wel — heb je nu al ontdekt of die Makino een lastdrager is of niet?

— Ik weet niet of hij dat is — maar in ieder geval houd ik hem voor een schurk!

— Heb je dat niet wat al te spoedig ontdekt?

— Een seconde kan soms al voldoende zijn, mijn waarde, antwoordde Raffles. Ik heb plotseeling een tijgerachtige wreedheid op het gelaat van dien Japanner zien verschijnen. En hij heeft wat met dien dronken Engelschman.

— Wat dan?

— Weet ik het? In ieder geval niet veel goeds, te oordeelen naar wat ik zooeven gehoord heb!

En nu deelde Raffles aan Charly Brand mede welke korte woordenwisseling hij zooeven had opgevangen.

Brand had aandachtig toegelisterd, maar zeide nu hoofdschuddend:

— Je moet het mij niet kwalijk nemen, maar ik vind je gevolgtrekking toch wel een weinig gezocht! Omdat die Engelschman geld aan dien Japanner vraagt, behoeven zij toch niet dadelijk samen iets op hun kerfstok te hebben!

— Toch wel, Charly — de Engelschman vroeg het niet als een gunst — hij eischte het als een recht.

— En de Japanner weigerde?

— Dat deed hij en hierbij zal het niet blijven, daarvan ben ik vast overtuigd.

Charly keek ongemerkt naar de twee uiterlijk zoozeer verschillende mannen, en zag, dat zij in een driftig, maar op fluisterenden toon gevoerd gesprek met elkander verdiept waren.

Juist stak de Japanner zijn hand in zijn zak en haalde zijn portefeuille te voorschijn.

Hij haalde er eenige bankbiljeten uit — de Engelschman griste ze hem af, en trok zelfs nog een paar van de kostbare papieren uit de portefeuille van juchtleder, en deed alles in zijn eigen zak verdwijnen.

Toen stond hij niet zonder moeite op, klopte Makino nogmaals lachend op den schouder, ging de zaal door, en verdween langs de wenteltrap.

En de Japanner keek hem na, met een blik van zoo giftigen haat, als Charly nog nooit in de oogen van een mensch had gezien.

Toen scheen hij plotseling een besluit te nemen.

Hij wenkte den kellner, betaalde den man, liet zich hoed en jas brengen, duwde met een ruw gebaar een bevallig dametje terzijde, dat hem met een suikerzoet glimlachje naderde, en ging de trap af.

Raffles bedacht zich geen oogenblik.

— Hem na, Charly! zeide Raffles op korten toon. Ik vrees, dat hij weinig goeds in den zin heeft! Heb je de uitdrukking van zijn gezicht gezien?

— Ja, en ik vond dat hij geleek op een jaguar!

Raffles wierp een goudstuk op het tafelblad, en snel trokken de beide mannen hun overjassen aan, zetten hun hoeden op, en gingen heen.

Het was reeds drie uur, toen zij de Place Blanche betraden.

Hier en daar waren de lichten reeds gedoofd.

Het scherpe oog van Raffles had echter vrij spoedig den Japanner ontdekt, die met sluipende schreden langs de huizen sloop, in de richting van den boulevard de la Vilette.

De twee mannen verhaastten hun schreden, maar eensklaps was de Japanner verdwenen.

Hij was blijkbaar een van die smalle straten

ingegaan, die naar den top van de Mont Martre voeren.

Raffles en Charly gingen hem zoo snel mogelijk achterna.

Er waren nog slechts zeer weinig voorbijgangers, en nu en dan reed er een huurauto voorbij.

De twee mannen bereikten de zijstraat, maar er was geen levende ziel te bespeuren.

Maar terwijl zij daar nog stonden en in de halve duisternis tuurden, werd plotseling hun oor getroffen door een luiden kreet.

Het was de schreeuw van een mensch.

— Vooruit Charly! riep Raffles opgewonden. Als wij maar niet te laat zijn. De twee vrienden snelden de straat door, die tamelijk snel naar boven voerde. Halverwege de helling stonden zij hijgend even stil.

Een zacht gekreun drong tot hen door,

Het scheen te komen uit een donker straatje eigenlijk niet veel meer dan een steeg.

Maar in het licht van een gaslantaarn zagen zij een donkere gedaante op de steenen uitgestrekt.

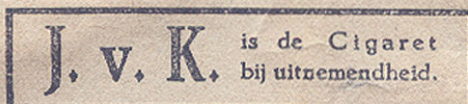
Zij snelden erheen.

Reeds waren er hier en daar ramen opgeschoven, en menschen in nachtgewaad, uit hun slaap opgeschrikt door dien vreeselijken kreet, keken naar buiten.

Een agent van politie was reeds komen toe loopen, en boog zich over de gedaante.

De Gentleman-inbreker kwam toelopen, en draaide het gelaat van den man, die daar terneder lag, behoedzaam naar zich toe.

— Zooals ik dacht! mompelde hij zachtjes voor zich heen. Het is die ongelukkige Engelschman — en niemand anders dan Makino kan dit gedaan hebben!

Hoofdstuk III.

De arrestatie.

De agent richtte zich nu uit zijn gebukte houding op en zeide hoofdschuddend:

— Ik geloof niet dat hier veel meer aan te doen is. Een messteek in den rug — de man zal doodbloeden!

Raffles bukte zich op zijn beurt en zag dat de Engelschman inderdaad door een blijkbaar zeer scherp mes in den rug was getroffen.

Het vlijmscherpe wapen was door de overjas en door al het andere goed heengegaan.

Het bloed sijpelde uit de wonde en kleurde de straatsteenen rood.

— Wij kunnen dezen man in ieder geval niet hier op straat laten liggen, zeide Raffles. Misschien is hij nog wel te redden. Er zal toch wel een apotheek hier in de buurt zijn.

— Op tien passen hier vandaan, maar die is

dicht! riep een stem, die bleek toe te behooren aan een vrouw in een wit nachtjak en met verwarde haren, die uit een raam van een 2e verdieping leunde.

— Dicht of open, wij moeten geholpen worden, hernam Raffles.

— Ik zal wel aankloppen en meegaan, mijne heeren, zeide de agent.

— Maar dat is de Engelschman, die hier in de steeg woont, geen vier huizen hier vandaan, liet eensklaps de stem van een jonge vrouw zich hooren, zwaar gepoederd en wier treurig beroep maar al te goed viel op te maken uit haar koortsachtig schitterende oogen, haar ingevallen wangen, het rouge op haar gelaat en de met zwarte schmink aangezette oogen.

De agent keek haar vorschend aan en vroeg

toen, met de achterdocht die aan alle ordebe-
waarders over de geheele wereld eigen schijnt
te zijn :

— Hoe weet u dat? Kent u dezen man?

De vrouw haalde de schouders op en ant-
woordde onverschillig :

— Ik ken hem, zooals ik u ken! Hij woont
in deze straat en ik woon er ook!

— Hoelang woont hij hier? vroeg de agent.

— Een paar weken, zou ik zeggen!

Maar nu kwam Raffles tusschenbeide.

Hij maakte een gebaar van ongeduld en zeide :

— Ik geloof, dat dit later wel kan worden
opgehelderd! Het is nu op de eerste plaats
noodzakelijk, dat deze man, wie hij dan ook zal
mogen zijn, op zijn bed moet worden gelegd. Ik
ben geneesheer — ik zal wel naar hem omzien.
Laten wij hem voorzichtig opnemen en naar
boven dragen.

Gij, agent, zult intusschen wel zoo goed zijn
den apotheker op te bellen en den man des-
noods met geweld te dwingen u te geven het-
geen ik hier voor u zal opschrijven!

Raffles had een blaadje papier uit zijn op-
schrijfboekje gescheurd, krabbelde haastig eenige
woorden er op en gaf het den agent, die er
haastig de straat mee overstak en aan den winkel
van de apotheek aanbelde.

Intusschen had Raffles zich tot de vrouw van
zooeven gewend, die met haar gepoederde wan-
gen en vroeg nu :

— Zoudt gij mij behulpzaam willen zijn, om
dezen zwaar gewonde te brengen waar hij
moet zijn?

De vrouw scheen een oogenblik te aarzelen,
maar toen bedacht zij zeker, dat het bijna mor-
gen was en dat zij dus haar taak voor dien
nacht wel als geëindigd kon beschouwen en ant-
woordde schouderophalend :

— Ik weet dat hij op een zolderkamertje
woont en ik ken zijn hospita, madame Dubois!
Ik weet echter niet, of zij het wel aangenaam
zal vinden om op dit uur van den nacht uit
haar slaap gewekt te worden.

— Heeft het huis een portier? vroeg Raffles.

De vrouw iachte spottend en zeide :

— Een portier in deze buurt? Neen, die is
er niet, maar de deur staat heel vaak open.

Want voor dieven behoeven ze hier waarachtig
niet bang te zijn.

Raffles had Charly reeds een wenk gegeven
en met zijn beiden droegen zij den zwaar ge-
wonde, die het bewustzijn had verloren, voor-
zichtig en snel naar het huis, hetwelk de vrouw
met haar geverfde wangen hen aanwees.

De huisdeur bleek echter gesloten te zijn en
men moest geruimen tijd bellen, alvorens deze
met een nijldigen ruk werd opengetrokken door
een onzichtbaar persoon, die echter des te beter
te hooren was.

Want een stortvloed van scheldwoorden in
uitgezocht Parijsch argot ontving de lastige in-
dringers.

Zij waren blijkbaar afkomstig van een woe-
denden man, maar eenige oogenblikken later
bleek, dat zij geuit waren door den mond, den
zeer grooten mond van eene vrouw, die echter
zeer goed had kunnen doorgaan voor een gre-
nadier, waarop zij dan ook leek — zelfs de
baard ontbrak niet!

Raffles stoorde zich echter volstrekt niet aan
dit geschreeuw en droeg met Charly den man
het huis binnen en de trappen op, want een litt
was er niet.

De woordenstorm van de kwade vrouw, die
de voordeur had opengetrokken, was echter nog
maar een zacht briesje, vergeleken bij den orkaan,
die een oogenblik later losbarstte boven de
hoofden van degenen, die op zulk een ongelegen
uur waren binnen gekomen en die zich ontlastte
uit den mond van een ongeveer zestig-jarige
dame, schraal en dor als een pijnboom, met geel
haar, dat in een klein dotje boven op haar hoofd
met een schoenveter was saamgebonden, een
neus als de romp van een oorlogsschip en ge-
kleed in een gebloemd nachtijk, dat betere dagen
had gekend.

Dat was madame Dubois, de kamerverhuur-
ster aan wier hoede de thans zoo zwaar gewonde
Engelschman zich had toevertrouwd.

Verscheidene malen trachtte Raffles iets in het
midden te brengen en even zoovele keeren werd
hij overstemd door de vrouw in het gebloemde
jak, die bleek te beschikken over een woorden-
keus, die zelfs voor de vrouw uit een Parijsche
achterbuurt opmerkelijk mocht heeten.

Tenslotte duwde Raffles het mensch eenvoudig terzijde en met Charly droeg hij den bewustlooze een zeer eenvoudig zoldervertrek binnen, waarvan de jonge vrouw, die den gewonde het eerst herkend had, de deur reeds geopend had.

Zij scheen dus in ieder geval de woning beter te kennen, dan zij zooeven wel had willen toegeven.

In de kamer stond, behalve het ijzeren ledikant, weinig meer dan een kleine withouten tafel, een paar stoelen en een luxe kastje.

Er lagen wat kleeren op die stoelen en op het kastje, duidelijk zichtbaar en onmiddellijk in het oog vallend, lag een geladen, groote revolver.

Terwijl de vrouw de petroleumlamp opstak, legden Raffles en Charly den gewonde op het bed en dadelijk begon de eerste hem van zijn bovenkleeren te ontdoen, om vervolgens nauwkeurig de wonde te onderzoeken.

Het mes was klaarblijkelijk even onder het schouderblad binnengedrongen, met buitengewone kracht voortgedreven door een sterke vuist en de man zou zeker niet meer tot de levenden behoren, als het mes niet op het schouderblad was afgeschampt, waardoor de richting van den stoot zich gewijzigd had en het wapen het hart of de long niet had kunnen bereiken.

De agent kwam binnen, met wat de apotheker hem had medegegeven, — verbandwatten, jodoformgaas, een bloedstelpend middel en nog eenige andere zaken en onmiddellijk ging Raffles aan het werk, teneinde de hevige bloeding te stuiten en de wonde te verbinden.

En intusschen ratelde de woordenstroom van Madame Dubois maar steeds door.

Het was als een waterval, waaraan nimmer een einde komt en het onderwerp van haar klacht was, dat men een arme vrouw, die den geheelen dag hard moest werken voor haar huilak van haar man en voor vijf kinderen, die nog niet in staat waren haar eigen brood te verdienen, haar nachtrust wel mocht gunnen.

En als zij met dit onderwerp gereed was, stond zij volstrekt niet verlegen, maar begaf zich op zijpaden en weidde uit over de karaktereigenschappen van haar echtgenoot, die alles te wenschen overlieten, over de betreurenswaardige inborst van haar huurder, over de schande die

hij over haar fatsoenlijk huis had gebracht, door herhaaldelijk vrouwelijk gezelschap mede te brengen en ten slotte betrad zij het gebied van de duurte en dit bleek onuitputtelijk te zijn.

Zij sprak dan ook nog altijd voort, zonder er zich echter schijnbaar van bewust te zijn, dat zij haar nachtrust noodeloos bekortte, toen Raffles den gewonde reeds lang verbonden had en hem niet zonder moeite een weinig van den drank had ingegeven, die zooeven gebracht was door den apotheker zelf, die een goedgehartig man bleek te zijn en het slachtoffer van den Japanner een weinig scheen te kennen.

Ook de agent was er nog altijd, maar hij had een collega op straat gewaarschuwd en deze had zich naar het dichtstbijzijnde bureau gespoed en daar mededeeling gedaan van het gebeurde.

Toen de eerste agent zag, dat de wonde verbonden was, richtte hij zich tot Raffles met de vraag:

— Gij zijt immers het eerst bij dezen man geweest?

— Ja, met mijn vriend!

— Wilt gij mij uw naam zeggen?

— Ik ben graaf Panhurst! antwoordde Raffles.

— Woont gij te Parijs?

— Neen, ik logeer in het hotel de l'Esplanade aan de Champs Elysees. Deze heer is mijn secretaris Burns.

De agent had de namen genoteerd en ging toen voort:

— Hebt gij soms iets van den dader gezien?

— Niets — maar wij hebben onze vermoedens!

— Wees dan zoo goed mij die mede te deelen, graaf, sprak de agent.

En nu deed Raffles het verhaal van den beschonken Engelschman in „De Doode Rat”, zonder echter iets mede te deelen aangaande zijn vermoedens betreffende den Japanner en evenmin een woord te uiten van het korte gesprek, dat hij had opgevangen.

Hij verklaarde slechts, dat hij bij toeval eenige oogenblikken na het vertrek van Makino het nachtcafé had verlaten, waar hij den Japanner in gesprek had gezien met zijn slachtoffer.

De agent had aandachtig toegelisterd en zeide:

— Het is wel niet zeker dat de Japanner het gedaan heeft, graaf, maar de kans is groot dat hij de moordenaar is! Ik moet u echter verklaren, dat ik zelf mij volstrekt niet kan voorstellen, welke reden een schatrijke Japanner wel kan hebben gehad om een armen drommel als dien Engelschman om hals te brengen!

— Voor den Japanner liggen de redenen om een medemensch te dooden voor het grijpen, antwoordde Raffles. Ik zou u in ieder geval sterk aanraden dadelijk het Grand Hotel op te bellen en navraag te doen of de Japanner daar reeds is teruggekeerd!

De agent liet geen tijd verloren gaan, maar snelde weg, om bij den apotheker te gaan telefoneeren. Tijdens zijn afwezigheid verscheen een inspecteur van politie, vergezeld van een paar agenten en een substituut. Het was aan dezen politie-beambte, dat Raffles zijn verklaring nogmaals deed.

Aan een verhoor van den gewonde viel voorloopig niet te denken, want hij was nog altijd bewusteloos en door het bloedverlies zoo uitgeput, dat hij in den eersten tijd niet in staat zou zijn te spreken.

Een oogenblik later keerde de agent terug met de mededeeling, dat Makino nog niet in zijn hotel was teruggekeerd.

De inspecteur raadpleegde zijn horloge en wendde zich toen tot Raffles met de vraag:

— Wanneer had de aanslag zoo ongeveer plaats?

— Het kan ternauwernood een half uur geleden zijn, antwoordde Raffles.

— Dan kan hij ook nauwelijks het Grand Hotel bereikt hebben, hernam de politie-beambte.

Hij wendde zich tot den agent en vervolgde:

— Met wie sprak je?

— Met den nachtportier, inspecteur.

— Wat heb je hem gezegd?

— Dat hij den Japanner in ieder geval kalm moest laten passeeren en vooral niets moest laten merken. Hij moest onmiddellijk den dichtst bijzijnde politiepost waarschuwen, opdat eenige agenten zich in hinderlaag zouden kunnen leggen en Makino arresteeren, wanneer hij zou trachten te ontvluchten.

— Goed gedaan! antwoordde de inspecteur.

Dan zal de vogel ons niet ontkomen! Hij zal zijn lot niet ontgaan!

— Wanneer tenminste de bewijzen voldoende zijn! merkte Raffles op. Ik moet er u opmerkzaam op maken dat niemand den aanslag heeft zien plegen.

— En de getroffene zelf dan?

— Hij was half beschonken, hij werd veraderlijk van achteren aangevallen — het is volstrekt niet ondenkbaar, dat hij zijn aanvaller niet heeft herkend, antwoordde Raffles op ernstigen toon.

— Maar als de Japanner de vlucht neemt?

— Dat zou natuurlijk sterk tegen hem getuigen, maar ik weet niet of hij het doen zal. Japanners zijn koelbloedig en sluw, en de wegen van een Japanschen moordenaar zijn anders dan die van hun Westersche collega's.

De agent trad weder op zijn chef toe, en zeide, terwijl hij aan zijn uniformpet tikte:

— Ik heb gevraagd, of de nachtportier aanstonds naar den apotheker wilde telefoneeren, als de Japanner toch zoo brutaal mocht zijn geweest, om terug te keeren, Chef! — Het is hier mijn wijk en ik zal het dus dadelijk weten.

Juist op dit oogenblik sloeg de bewustelooze de oogen op. Hij wierp een verwilderden blik om zich heen, wendde met groote moeite zijn hoofd een weinig om en scheen zijn omgeving te kennen.

Toen vestigde hij zijn blikken op de politie-beambten en op de beide vreemdelingen, die bij zijn ledikant stonden.

De inspecteur wendde zich tot Raffles en vroeg op zachten toon:

— Gij zijt geneesheer, graaf, zooals mijn ondergeschikte mij zooeven mededeelde?

— Dat ben ik, inspecteur, al practiseer ik niet!

— Zoudt gij mij willen toestaan, dezen man een paar vragen te stellen?

— Maar dan ook niet meer dan een paar, mijnheer, antwoordde Raffles. Hij is uiterst zwak en natuurlijk bestaat er nog altijd bezwaar dat er zich wondkoorts voordoet. In dat geval kan ik onmogelijk zeggen of hij er het leven zal afbrengen. Het bloedverlies was zeer groot.

— Dan zal ik mij voorloopig tot een enkele

vraag bepalen, graaf, hernam de inspecteur van politie.

— Stel hem dan die vraag, inspecteur, maar zoo, dat hij met een enkele kleine beweging van het hoofd kan volstaan u te antwoorden.

De inspecteur trad tot vlak voor het ledikant, boog zich over den gewonde heen, en vroeg met duidelijke stem:

— Hebt gij den man herkend, die u heeft neergestoken?

Het antwoord was zoo duidelijk mogelijk — de getroffene schudde herhaaldelijk ontkennend het hoofd.

En zelfs deze geringe beweging scheen hem zoo te hebben ingespannen, dat hij een diepe zucht slaakte en de oogen weder sloot.

De inspecteur van politie richtte zich op, en zeide schouder ophalend:

— Dat maakt er de zaak niet gemakkelijker op. Nu, wij zullen doen wat we kunnen! Misschien zijn er nog wel andere aanwijzingen.

Op dat oogenblik werd er op de deur geklopt, en de vrouw, die den gewonde het eerst herkend had trad binnen, wierp den inspecteur een onbeschaamden blik toe en zeide, zich tot den agent richtende:

— Daar is de apotheker, agent, en hij heeft een boodschap van het Grand Hotel.

— Welke? vroeg de inspecteur levendig.

— De Japanner is vijf minuten geleden het hotel binnen gegaan, en de agenten hebben hem dadelijk gearresteerd.

Hoofdstuk IV.

Het verhaal van Jim Turner.

Den volgenden dag bevatten de weinige avondbladen, die te Parijs verschijnen, korte berichten omtrent den moordaanslag.

Jim Turner — zoo bleek de naam van den getroffene te zijn — hij was arm, hij was een vreemdeling — de zaak was waarlijk van al te weinig belang om er veel plaatsruimte voor te besteden.

Dergelijke aanslagen hadden er te Parijs immers iederen nacht plaats, vooral in de wijk van La Vilette, waar de messen als bij tooverslag uit de zakken te voorschijn springen.

Besteedde men weinig woorden aan het slachtoffer — aan den vermoedelijken dader daarentegen werd wat meer aandacht gewijd.

Hij bleek een zeer gesloten karakter te hebben en bitter weinig mededeelzaam te zijn, want hij wenschte zich volstrekt niet uit te laten, aangaande de redenen van zijn verblijf te Parijs.

Hij had slechts verklaard voor zijn genoegen in de Fransche hoofdstad te vertoeven.

Op de vraag hoe hij aan het Russische goud kwam, hetwelk men hem met volle handen had zien uitgeven, had hij geantwoord dat hij het

in het begin van den oorlog had verdiend met smokkelhandel.

Hij loochende ook volstrekt niet, Jim Turner te kennen, hij ontkende niet een kleine woordenwisseling met hem te hebben gevoerd in het nachtcafé, maar hij haalde slechts minachtend de schouders op, toen men sprak van den aanslag!

Zeker, hij was denzelfden kant opgegaan als Turner, maar eenvoudig met het doel, om nog een kijkje te nemen op Mont-Martre.

Hij had zich echter bedacht, daar het reeds te laat was en hij had op Place Pigalle een huurauto genomen, die hem naar zijn hotel had terug gebracht.

Dit werd nader onderzocht en bleek waarheid te bevatten.

Men had den chauffeur gevonden, die hem gereden had en de man verklaarde dat hij inderdaad omstreeks vier uur in den nacht een passagier had opgenomen, dien hij aanstonds als den Japanner herkend had.

Hij had hem moeten afzette aan het Grand Hotel en hij was er nog getuige van geweest, hoe een viertal agenten zich op den Japanner

wierpen, die zich volstrekt niet verzette en zich zeer rustig liet gevangen nemen.

Wapens vond men in het geheel niet bij Makino.

Op zijn kleederen vond men geen spatje bloed.

Men deelde hem mede dat Turner niet dood was, maar dit scheen hem niet in het minst te ontroeren.

Hij zeide slechts dat hij onschuldig was en daarbij bleef hij.

En daar de reporters der groote bladen wel begrepen dat deze zaak waarschijnlijk al zeer spoedig zou worden beëindigd, zoo vestigden zij hun aandacht reeds na een paar dagen op een ander onderwerp, waarvan zij meer plezier zouden kunnen beleven.

Toen Raffles alles las, gezeten in een gemakkelijken stoel in de conversatie-zaal van het hotel de l'Esplanade, terwijl Charly Brand tegenover hem zat, haalde hij de schouders op en zeide:

— Dat zal wel afloopen met een invrijheidstelling. Alles zou anders afgelopen zijn als Turner den Japanner maar herkend had.

— Maar kunnen wij er wel zoo zeker van zijn, dat Makino inderdaad den aanslag heeft gepleegd? vroeg Charly peinzend

— Wie anders zou het hebben kunnen doen? vroeg Raffles eenigszins ongeduldig. Wij hebben hem beiden gevolgd — wij hebben gezien hoe Makino Turner naging!

— Maar dit is voor de justitie niet voldoende, hernam Charly Brand.

— Natuurlijk niet! Wij kunnen niet bezweren dat wij den aanslag hebben zien plegen en dat is voor een veroordeeling natuurlijk noodzakelijk. De bewijzen zijn niet overstelpend, dat zal zelfs iemand die een leek is op het gebied der rechtspraak dadelijk toestemmen. In een buurt, waar de aanslag plaats had, kan Turner zeer wel het slachtoffer zijn geworden van een of anderen apache! Intusschen wil ik je wel zeggen, dat naar mijn vaste overtuiging Makino en niemand anders de dader is geweest.

— Maar men heeft volstrekt geen bloedsporen op hem gevonden.

— Dat bewijst voor mij niets! Het mes drong door een dikke laag goed en de Japanner zal er wel voor gezorgd hebben, dat hij bliksemsnel

achteruit sprong om niet met het bloed van zijn slachtoffer besmeurd te worden. Vervolgens zal hij het moordwapen wel in een of ander riool hebben geworpen!

De beide mannen bleven een oogenblik zwijgend tegenover elkander zitten en toen hernam Charly:

— Wat denk je nu te doen?

— Mijn taak begint nu pas, antwoordde Raffles ernstig. Als de justitie, zooals ik wel moet vreezen, den Japanner na gedaan onderzoek op vrije voeten moet stellen, dan zal ik mij er mee bemoeien. Ik beschik gelukkig nog wel over andere middelen dan de gewone politie, om de schuld van een verdachte aan te toonen.

— En Turner? vroeg Charly.

— Hij blijft natuurlijk in zijn eigen woning, totdat hij genezen zal zijn. Men zal hem in den toestand, waarin hij thans verkeert, dooden, als men hem gaat vervoeren. Hij zweeft tusschen leven en dood, nu de koorts zich heeft verklaard! — De verpleegster, welke ik heb aangesteld, omdat niemand anders naar den man omzag, heeft mij medegedeeld dat zij den toestand zeer ernstig inziet.

Raffles wierp een blik op zijn horloge, stond op en vervolgde:

— Kom Charly, wij zullen eens naar den man gaan zien, als je het goed vindt!

— Ik ga met je mede.

De twee vrienden begaven zich naar hun logeervertrekken, teneinde daar hun overjassen en hoeden te halen en een oogenblik daarna verlieten zij het hotel. Zij riepen, op de Champs Elysees gekomen, een huurauto aan en Raffles gelastte den chauffeur hen naar de Place Blanche te rijden.

Daar gekomen stegen zij uit en gingen te voet verder.

Zij beklommen de steile straat, gingen de steeg in en betraden het huis, op welks bovenste verdieping in zijn kleine dakkamer Jim Turner met den dood worstelde.

Toen Raffles zachtjes de deur opende stond de verpleegster snel op en trad, op de teenen loopend en met den vinger op de lippen, haastig op hen toe, terwijl zij fluisterde:

— Hij slaapt sedert eenige oogenblikken,

mijnheer de graaf. Hij heeft zooeven geijld — en riep allerlei vreemde mannen — het was alsof hij in grooten angst verkeerde.

— Hebt gij niet kunnen hooren, wat hij zeide? vroeg Raffles zacht, maar op levendigen toon.

— Ik heb niet alles kunnen onthouden, graaf. Wel riep hij nu en dan den naam Makino — en ook heb ik duidelijk het woord „Espérance” verstaan — hij sprak ook over de Zwarte Zee, dat herinner ik mij goed — ik denk echter dat het alles uit zijn koortsige fantasie voortkwam.

Raffles had een snellen blik gewisseld met Charly en zeide nu, zich weder tot de verpleegster wendend:

— Gij kunt nu wel een half uur rust nemen, zuster, gij hebt het zeker wel verdiend.

De verpleegster glimlachte flauwtjes en zeide:

— De waarheid is, dat ik een weinig vermoeid ben, graaf! ik heb met hem moeten worstelen om hem tot liggen te dwingen. Madame Dubois heeft mij moeten helpen, ik was zeer bevreesd dat het verband zou losgaan, ik blijf echter in de buurt, ik zal de straat op en neer loopen. Gij kunt mij dan dadelijk laten roepen, door het jongste dochttertje van Madame Dubois, als gij mij noodig mocht hebben.

— Uitstekend, zuster, hernam Raffles, wij zullen dan een weinig bij onzen patiënt vertoeven: ik hoop dat de koorts zal wijken en dat ik hem dan iets van belang zal kunnen vragen.

Raffles en Charly traden binnen.

De verpleegster nam een omslagdoek van de tafel, sloeg dien om en verliet zachtjes het vertrek.

De beide vrienden hadden op een stoel plaats genomen en keken elkander een oogenblik zwijgend aan.

Toen begon Charly:

— Wat kan dat te beteekenen hebben? Hecht je waarde aan haar woorden?

— Zonder twijfel. De man mag dan hebben geijld — zelfs in een aanval van koorts zijn wij onze zinnen niet volkomen kwijt. Er is altijd een zekere mate van gezond verstand en van werkelijkheid in ons ijlen.

— Maar wat kunnen die woorden te beteekenen hebben? „Espérance” bijvoorbeeld — wat kan hij daar mee bedoeld hebben?

Raffles dacht even na en antwoordde toen:

— Jim Turner is een Engelschman en het woord Espérance is Fransch, ik heb, toen ik hem verbond, een anker op zijn beneden-arm getatoueed gezien. Ik geloof dus, dat de veronderstelling niet al te zeer gewaagd is, dat de naam „Espérance” de naam van een schip is.

— Geloof je, dat dit dan mogelijk is?

— Integendeel, Edward, dat is zeer wel denkbaar! zeide Charly levendig.

— Maar dan het woord Zwarte Zee?

— Wel, niets belet ons aan te nemen, dat het schip de „Espérance” op de Zwarte Zee heeft gevaren!

— En Makino?

— Dat kan ik je niet zeggen! Maar dit staat vast, dat die twee mannen vroeger iets met elkander te doen hebben gehad, hetgeen tengevolge heeft gehad, dat Turner zich verbeeldt, zekere rechten op den Japanner te kunnen laten gelden. En het moet wel van zeer ernstigen aard zijn geweest, daar Makino er zelfs niet voor terug deinsde, een moordaanslag op Turner te plegen! Dat is een bewijs dat de Engelschman hem wel zeer lastig moet zijn geweest en dat hem van zijn kant groot gevaar dreigde! Daar voeg ik nog aan toe, dat de Japanner klaarblijkelijk niet van zins was, iets van zijn goud af te staan!

— Maar Edward — je bent toch niet vergeten dat Turner pas veertien dagen te Parijs vertoeft?

— Een oogenblik, Charly — hij vertoeft veertien dagen in dit huis! Dat is iets anders! Intusschen is het zeer wel mogelijk, dat hij inderdaad pas 2 weken in Parijs is! Vermoedelijk heeft louter toeval hem den weg van den Japanner doen kruisen. Ik denk echter, dat hij hem niet lang geleden moet hebben gesproken, hetgeen ik afleid uit het feit dat hij tamelijk goed in de kleederen stak, die hij zeker niet lang geleden nieuw heeft gekocht! Ik geloof trouwens dat het niet lang zal duren, of wij zullen de waarheid kennen!

Op dat oogenblik liet zich van de zijde van het ledikant eenig gerucht hooren.

Turner had de oogen geopend en aan zijn verwilderden blik bemerkte Raffles aanstonds dat

de koorts nog niet geweken was en het hoogtepunt had bereikt.

Het gelaat van den gewonde was hoogrood en hij haalde met moeite adem.

Raffles trad dadelijk op hem toe en legde zijn koele hand op het gloeiende voorhoofd van den man.

Er scheen een verwonderlijk bedarende uitwerking van die aanraking uit te gaan, want het rochelend ademen hield op en de blik verloor iets van zijn woeste uitdrukking.

En toen begon de gewonde te ijlen.

Hij sprak heel zachtjes, nauwelijks verstaanbaar en in afgebroken zinnen.

Toen echter verhief hij zijn stem en Raffles, die zich over hem had heengebogen, kon duidelijk het volgende verstaan:

— Vervloekte Makino..... jij bent de oorzaak van alles..... pas op voor die mijn, daar aan bakboord.....!

De ijende gaf een luiden gil en vervolgde toen met schorre stem:

— Te laat!..... O, die hooge golven..... wij zijn voor de haaien..... den duivel..... jij deed het Makino, jij, jij, jij alleen!..... De stuurman heft zijn handen op..... maar jij bent onverbiddelijk, jij gele duivel..... de Espérance is verdwenen..... de kapitein ook, de stuurman ook..... de geheele bemanning..... geen getuigen..... alles voor ons, ha, ha, ha!

Uitgeput zweeg de ijende.

Zijn haar was nat van het zweet.

Zijn krampachtig gebalde vuisten lagen op het dek en trilden hevig.

En toen was het alsof er plotseling kalmte intrad.

De trekken ontspanden zich, het trillen van de vuisten hield op, de oogen vielen weder dicht en een diepe zucht scheen den gewonde te verlichten.

Raffles bleef hem een oogenblik beschouwen en wendde toen langzaam het gelaat naar Charly, die in de grootste spanning had toegeluisterd.

Nu vroeg de jonge man op zachten toon:

— Wat kan dat alles toch te beteekenen hebben?

— Ik weet het nog niet met juistheid, Charly, maar toch begint langzamerhand de sluier op te

trekken, die het geheim tot dusver voor ons verborg.

Wij kunnen er thans niet meer aan twifelen, of in het verleden van dezen man is een vreeselijk geheim, waarvan wij thans een klein ding hebben kunnen raden.

— Jij misschien, Edward, ik niet! zeide Charly hoofdschuddend. Want alles is nog duister voor mij.

Raffles haalde even de schouder op en zeide toen:

— Het ligt dunkt mij, nog al voor de hand, dat die twee mannen tezamen op een schip hebben gediend, en dat er een scheepsramp heeft plaats gehad! Hij sprak over een mijn, en het moet je toch bekend zijn, dat, nadat Turkije zich aan de zijde van de Centrale had geschaard, dat land zoowel als Rusland, een groot aantal mijnen op de kusten van de Zwarte Zee hebben uitgezet, teneinde elkanders havens te blokkeeren. Van die mijnen zijn er heel wat losgeslagen en talrijk zijn de scheepsrampen geweest, die daarvan het gevolg waren.

— Zij zouden dus op een oorlogsschip hebben gediend?

— Waar zijn je gedachten! riep Raffles op ongeduldigen toon. Een Engelsman en een Japanner op een Fransch oorlogsschip? Dat is immers volkomen ondenkbaar! Neen, het moet een handelsvaartuig zijn geweest, aan boord waarvan zich meermalen mannen van verschillende nationaliteiten bevinden. Hun schip is dus op een mijn gestooten en ten onder gegaan, verder weten wij dat het goud vervoerd is, en tenslotte kunnen wij wel als zeker aannemen, dat Makino op de een of andere wijze er in geslaagd is zich van dat goud meester te maken. De kapitein en de stuurman hebben hun leven verloren en als ik de uitlatingen van dezen man goed heb begrepen, dan moet het de Japanner zijn geweest, die hen met eigen hand versloeg. Heb je iets tegen deze opvatting?

— Neen, Edward, het kan wel zoo in zijn werk zijn gegaan! Misschien deelt Turner het ons wel mede.

— Wanneer hij tenminste het leven er afbrengt, hernam Raffles op ernstigen toon.

Hij wendde den blik naar Turner, die weder rustig scheen te slapen.

Nu namen de beide vrienden aan het venster plaats, en praatten op zachten toon verder.

Een kwartier daarna kwam de verpleegster terug, en ook zij zag aanstonds, dat haar patient rustig sluimerde. Raffles was opgestaan en zeide:

— Ik geloof dat de crisis is aangebroken, zuster, en dat het vannacht zal worden beslist, of Turner haar overleven zal. Ik kom om 12 uur terug, want ik denk, dat dan de groote crisis zal beginnen. Weerstaat hij die, dan bestaat er veel kans, dat hij er het leven afbrengt. Ik vrees echter zeer, dat het geleden bloedverlies hem zijn weerstandsvermogen heeft ontroofd.

De twee vrienden namen afscheid van de verpleegster, en verlieten het huis.

Klokslag 12 uur keerde Raffles ditmaal alleen terug. Hij vond den patient in een zeer koortsachtigen toestand en alles duidde erop dat de crisis was aangebroken.

Op fluisterenden toon deelde de verpleegster hem een en ander mede omtrent den toestand van den zwaar gewonde, en daarop ging zij, op aandringen van Raffles, eenige uren rust nemen, door zich geheel gekleed uit te strekken op haar veldbed, dat Raffles had laten komen. Deze had voor het ledikant plaats genomen, en met de kin in de hand gesteund tuurde hij aandachtig naar de kleinste verandering, die op het met zweet overdekte gelaat van den lijder plaats greep.

En reeds een kwartier daarna begon de worsteling met den dood.

De verpleegster was uit zich zelf wakker geworden en dadelijk opgestaan.

Op zachten toon gaf Raffles zijn aanwijzingen, en de verpleegster verbaasde zich erover dat deze Engelsche graaf zelfs de moeilijkste Fransche vaktermen scheen te kennen, en zich, als hij wilde aanstonds te Parijs zou kunnen vestigen.

Op geregelde tijden kreeg Turner een injectie met cocaïne, en Raffles diende hem een paar malen zelf het middel toe, dat zijn geheim was, en dat reeds herhaalde malen zijn wonderbaarlijke uitwerking had getoond.

Bijna 3 uren duurde deze strijd om het leven van een mensch en toen richtte Raffles zich op, keek de verpleegster aan en zeide op fluisterenden toon:

— Ik geloof wel te mogen zeggen, zuster, dat het ergste voorbij is.

— Als de man het leven behoudt, dan zal hij dit aan u te danken hebben, zeide de verpleegster.

— En toch zeker ook aan uw uitstekende verpleging, zuster, zeide Raffles glimlachend. Ik ga weer naar mijn hotel en ook gij kunt wat rust nemen. Morgenochtend om negen uur keer ik terug.

Raffles hield woord en keerde op dat uur naar het huis in de steeg terug. Hij vond Turner volkomen bij kennis en de verpleegster deelde hem mede, dat de gewonde zelfs voor het eerst wat voedsel had kunnen gebruiken, dat hem goed scheen te smaken.

De koorts was geweken en Turner had nog slechts te kampen met een groote zwakte, als gevolg van het geleden bloedverlies.

De wonde genas uitstekend en als er zich geen complicaties voordeden, dan zou hij binnen veertien dagen geheel genezen zijn.

Turner keek Raffles met groote nieuwsgierigheid aan en wendde zich toen tot de verpleegster met de vraag:

— Is dat de Engelsche heer, van wien gij mij gesproken hebt?

De verpleegster knikte bevestigend, terwijl een flauwe bloes in haar bleeke wangen opsteeg.

Turner hief de hand op, om die Raffles toe te steken, maar hij moest haar dadelijk weder laten vallen.

Raffles kwam haastig op hem toe en zeide:

— Gij moogt geen bewegingen maken!

— Ik wilde u bedanken — graaf, wilde ik zeggen, want de verpleegster heeft mij gezegd, dat ik aan u mijn behoud te danken heb.

— Zoover zijn wij nog niet en bovendien moet gij mij niet bedanken! zeide Raffles op ernstigen toon, ik weet niet of gij daar naderhand wel reden toe zult hebben.

Hij wendde zich tot de verpleegster en zeide op fluisterenden toon:

— Zuster, ik zou u wel willen verzoeken, mij een uur met dezen man alleen te laten, ik heb met hem te spreken. Zijn toestand is buitengewoon gunstig en ik geloof wel dat wij hem als gered mogen beschouwen.

— Zou het hem niet al te zeer vermoeien, graaf?

— Ik zal hem zoo weinig mogelijk laten praten.

De verpleegster overtuigde zich dat alle geneesmiddelen bij de hand stonden, nam haar omslagdoek en verliet het vertrek, de deur zachtjes achter zich sluitende.

Raffles had zijn hoed en jas weggelegd en kwam nu langzaam op het ledikant toe. Hij ging op den versleten matten stoel zitten, die er voor stond, keek Turner doordringend aan en begon toen:

— Zeg mij eens eerlijk, Turner, gelooft gij in staat te zijn een gesprek met mij te voeren. Maar dat u ongetwijfeld zal aangrijpen?

Turner keek Raffles verwonderd aan en er kwam een onrustige flikkering in zijn oogen, toen hij de uitdrukking van den man tegenover hem zag.

Toen antwoordde hij:

— Ik gevoel mij sterk genoeg, graaf — ik ben geen papkind — dat ben ik nooit geweest!

— Gij hebt vannacht geijld, Turner, begon Raffles, den man strak aanziende — gij hebt zaken uit uw verleden verteld, ik was erbij en heb het gehoord.

De handen van Turner, die op het dek lagen, begonnen te beven, zijn stem had een schorren klank, toen hij den blik van Raffles ontwijkend, vroeg:

— Wat heb ik gezegd?

— Gij hebt gesproken over het schip, de „Esperance”, over den Japanner Makino, over een scheepsramp op de Zwarte Zee en over veel goud!

De handen begonnen nog erger te sidderen en Turner was nauwelijks verstaanbaar, toen hij zeide:

— Dat is de koorts geweest, graaf!

Als gij geneesheer zijt, dan moet gij ook weten, dat een man, die ijlt, niets doet dan raaskallen.

Maar Raffles hief de hand op en zeide streng:

— Geen uitvluchten! Waarlijk, gij doet het beste als gij mij de waarheid zegt. Zij zal toch aan het licht komen, ondanks u, wees daar verzekerd van. Ik heb vannacht te veel uit uw mond vernomen, toen gij met den dood worsteldet en het zal mij zeer gemakkelijk vallen,

den geheelen samenhang te doorgronden, Makino is uw doodsvijand en al hebt gij hem niet zelf gezien, — niemand anders dan hij kan den aanslag op u hebben gepleegd! Zoudt gij hem sparen?

Turner antwoordde niet, maar het was duidelijk te zien, dat hij met zichzelf streed.

Raffles keek hem vorschend aan, boog zich nog wat meer voor over en hernam:

— Gij aarzelt om te spreken! ik moet dus gelooven dat gij zelf heb medegeholpen bij het vermoorden van den kapitein en den stuurman van de „Espérance”?

Turner verschrok blijkbaar hevig en in zijn oogen kwam een uitdrukking van den grootsten angst, toen hij fluisterde:

— Ik heb niet medegeholpen, graaf, dat zweer ik! — Ik — heb het alleen maar niet verhinderd, maar ik weet zeker, dat Makino ook mij gedood zou hebben, als ik mij had durven te verzetten!

— Dan hebt gij, ondanks alles een zwaren plicht verzuimd, Turner! — zeide Raffles op een toon van ernstig verwijt. Maar hoe-dan ook — deel het mij mede. Verzwijg mij niets. De waarheid zal toch aan het licht komen en als gij straf verdient, dan moet gij die als een man weten te dragen.

— Gelooft gij, dat ik Makino aan den strop kan helpen, als ik de volle waarheid zeg, graaf? — vroeg Turner op woesten toon.

— Dien zal hij niet ontloopen! antwoordde Raffles met vaste stem. En nu uw verhaal!

Turner scheen nog een laatste worsteling met zijn vrees te voeren en begon toen op zachten toon:

— Als gij mij hebt hooren ijlen, dan kan ik kort zijn! Ik kan ook nog niet zooveel praten, dat kunt gij wel begrijpen!

— Zeg het mij zoo kort als gij zelf wilt.

— Welnu dan, in het begin van den oorlog, toen Turkije nog onzijdig was, voerde de brik, „De Esperance” een kustvaarder, een zeilschip van nauwelijks 1000 ton van Cherson in den Taurus, naar Kustenje, een Roumeensche havenstad, beide aan de Zwarte Zee gelegen. De „Esperance” was het eigendom van een Russische reederij te Odessa en het schip stond onder bevel

van een Russischen kapitein, Ramowitsch geheeten. Ook de stuurman was een Rus. De bemanning telde 12 koppen. Makino was kok aan boord, ik was stoker, of liever tweede machinist. Wij hadden een vrij kostbare lading aan boord — maar het kostbaarst waren toch zeker wel de kisten met gouden Russische roebels, die wij naar Kustenje moesten overbrengen en die, naar ik geloof, als betaling moesten dienen, voor een groote leverantie aan het Russische leger, door een Roumeensche firma in die stad.

Turner wachtte even om adem te scheppen en ging toen voort, terwijl hij het vermeed Raffles aan te zien:

— Men had zeker beter gedaan, te verzwijgen, dat er zich goud aan boord bevond. Maar het lekte op de een of andere wijze uit en die duivel van een Makino begon mij al heel spoedig, nadat wij nauwelijks een paar uren in zee waren, te spreken over de mogelijkheid, ons van die kisten met goud meester te maken.

— Hoe groot was de waarde? vroeg Raffles.

— Meer dan 6 millioen roebels, graaf. De kisten stonden in de kajuit van den kapitein en gedeeltelijk ook in die van den stuurman. Ik wil mij niet beter voordoen dan ik ben — mijn hebzucht was gewekt — en ik besloot met Makino gemeene zaak te maken. Hoe het echter moest gaan — dat begreep ik zelf niet! Ik hoopte, dat zweer ik u, dat het zonder bloedvergieten kon gaan — Ik ben altijd een ruwe kerel geweest, niet afkeerig van een glas jenever of een vechtpartij, maar het denkbeeld, dat ik een moord zou moeten plegen om aan dat goud te komen, deed mij huiveren.

— Ik geloof je op je woord, Turner! zeide Raffles zacht.

— Voor die woorden dank ik u, graaf! Zij zullen het mij gemakkelijker maken om verder te gaan! hernam Turner. Want ik verzeker u, dat het niet gemakkelijk is om te vertellen wat er nu verder gebeurde.

Hij hield weer even op, sloot de oogen en een trek van afgrijzen verscheen op zijn gelaat.

Toen begon hij opnieuw.

— Onder normale omstandigheden duurt de reis van Cherson naar Kustenje nooit langer dan ten hoogste twee dagen. Thans echter

moesten wij zeer voorzichtig zijn, want juist den dag voor wij uitvoeren, had Turkije juist den oorlog verklaard.

De reederij zou er zeker beter aan gedaan hebben, de goudzending over land te sturen, al ging dat toen met groote moeilijkheden gepaard, maar wij moesten en wij zouden uitvaren. De inkt was nog niet droog waarmede de oorlogsverklaring was geteekend of reeds krioelde het van die vervloekte mijnen voor de meeste havens van de Zwarte Zee. Het was nu zaak met de grootste voorzichtigheid voort te gaan en wij voeren dan ook met sterk gereefde zeilen. Wij bevonden ons ongeveer te Sulina, in West Arabië, toen het gebeurde. Ik was de eerste die het ding zag. Het was een zeer groote Turksche mijn, die waarschijnlijk was losgelaten. Het duivelsche ding dreef aan bakboord op geen twee vademen van ons vandaan. Met een stoomschip hadden wij de mijn misschien nog kunnen ontloopen, door de machine achteruit te laten slaan — met een zeilschip ging het niet meer.

Er liep een huivering over het lichaam van Turner en in zijn oogen kwam een uitdrukking als van doodsangst, toen hij dat vreeselijke oogenblik herdacht.

Er verliep geruime tijd, voor hij de oogen weder opsloeg en vervolgde:

— De stroom dreef de mijn recht op ons toe, wij hadden den wind juist van achteren en ofschoon op mijn geschreeuw de stuurman het roer dadelijk omgooide, was een botsing onvermijdelijk. De mijn trof ons juist aan den voorstevan en er volgde een verschrikkelijke ontploffing. De „Espérance” werd als het ware uit de golven opgelicht en een verschrikkelijk gekraak liet zich hooren. Het water stroomde met kracht naar binnen en het schip begon snel te zinken. Door de ontploffing werden 5 man van de equipage op slag gedood door de rondslingerende stukken van de verschansing en de rest kwam naderhand in de golven om. Toch zonk het schip niet zoo snel, of wij vonden tijd om de groote sloep te strijken en op bevel van den kapitein werden daarin vliegensvlug de kisten met goud overgebracht. Halverwege echter moesten wij dien arbeid staken, wilden ook wij niet omkomen. Het schip ging naar den kelder,

in het gezicht van de kust en in de sloep waren, toen wij ons van het zinkende schip hadden vrij gemaakt, Ranowitsch, de stuurman, Makino en ik. De rest was met het schip onder de golven verdwenen. Het overige kan ik in een paar woorden vertellen, graaf. De duisternis begon reeds te vallen en op een paar vademmen van de kust gaf Makino mij een wenk, die ik maar al te goed begreep.

— Vermoeit het spreken je niet te veel? viel Raffles hem in de rede.

— Dat doet het, graaf — maar ik moet u nu alles vertellen. Ik zag hoe Makino tersluiks zijn scherp keukenmes trok, ik had willen schreeuwen. Ik had die ongelukkige mannen willen waarschuwen, die daar, niets vermoedend, vooraan in de boot zaten, maar het was alsof mijn tong aan het verhemelte vast zat. Ik zag trouwens in de oogen van den Japanner maar al te duidelijk, dat ik hun lot zou deelen, als ik het waagde te schreeuwen. Het volgende oogenblik was het geschied. Makino liet zijn riem los, wierp zich als een tijger op Ranowitsch en stak hem het mes tot aan het gevest in de borst. De ongelukkige stiet een kreet uit, die mij nog altijd in de ooren klinkt en zakte ineen.

De stuurman wilde opstaan en tastte naar de revolver, die hij steeds bij zich droeg, maar hij was te langzaam. De Japanner greep hem aan

en slingerde hem in zee. De ongelukkige trachtte de boot zwemmende te bereiken, maar Makino greep zijn riem en sloeg hem de hersens in. Alles speelde zich binnen enkele seconden af en ik was als verlamd van ontzetting. Maar nog was alles niet gedaan, want op geen vijf bootlengten van de kust, ging onze sloep plotseling als een baksteen naar den kelder!

Ik weet niet hoe het kwam, maar ik denk, dat het ding oud was en het gewicht van de zware kisten niet kon torschen.

— Maar hoe is het dan mogelijk, dat Makino thans met het Russische goud om zich heen smijt, vroeg Raffles.

— De schurk hield zich eerst, graaf, alsof hij overtuigd was nooit meer iets van het goud terug te zien, maar het kan niet anders of hij moet, zoodra de oorlog was afgelopen, op de een of andere wijze de kisten met goud aan land hebben gekregen. Misschien niet allen tegelijk, maar een voor een. Hij was een uitstekend zwemmer en kon minuten lang onder water blijven, want hij was parelvisscher geweest. Ik trof hem hier een maand geleden zeer toevallig aan — ik sloeg hem gade en toen ik mij vergewischt had, hoe hij met zijn geld omsprong toen wist ik genoeg en ik besloot, mijn aandeel van hem op te eischen. En dat is mijn verhaal!

Eindelijk gevonden!
De cigaret J. v. K.

Hoofdstuk V.

De jacht op den moordenaar.

Raffles had aandachtig toegeluisterd en geruimen tijd bleef hij zwijgend voor zich uitstaren, toen Turner zijn verhaal geëindigd had.

Toen hief hij het hoofd op en zeide:

— Ik wil je niet rechten, Turner! Misschien zou ik, in jou omstandigheden verkeerende hetzelfde gedaan hebben. Was je ongewapend?

— Ik had niets dan mijn knipmes in mijn zak, graaf!

— Wat heb je gedaan, toen de boot zonk?

— Wij zijn naar land gezwommen en daar deden wij het verhaal, dat de Esperance met man en muis verzonken was op ons beiden na. Men vond naderhand ook wrakstukken van de

„Esperance” en het bleek, dat het geluid van de zware ontploffing tot de kust was gehoord. Niemand had dus redenen om aan de waarheid van ons verhaal te twifelen.

— Spoelden de lijken van den kapitein en den stuurman nooit aan?

— Nimmer! zij moeten dadelijk gezonken zijn en door den stroom van de kust zijn gevoerd.

— Weet gij, dat Makino gearresteerd is?

— De verpleegster deelde het mij mede!

— Gij hebt hem niet herkend?

— Neen, dat zeide ik reeds aan den inspecteur van politie. Maar zoodra ik gehoord kan worden, zal ik zeggen wat er aan boord van de reddingsboot geschied is!

— Dat is je plicht! — Die moordenaar moet gestraft worden voor zijn afschuwelijke daad!

— Geloof gij, dat zij ook mij kunnen straffen, graaf, hernam Turner, terwijl hij Raffles angstig aanzag.

— Daarop kan ik je niet met zekerheid antwoorden, gaf Raffles ten antwoord. Jij was de eenige die aan boord was van de reddingsboot, behalve de vermoorde kapitein en zijn stuurman. En het zal niet in je voordeel pleiten, dat je zoolang gezwegen hebt en naderhand goud hebt aangenomen van den moordenaar. Ik zeg je dit ronduit, opdat je wel zult weten aan welk gevaar je bloot staat.

— Maar gij, graaf, zult gij zelf niet aanstonds naar de politie gaan en daar de toedracht van de zaak mededeelen?

Raffles scheen slechts een oogenblik te aarzelen en zeide toen:

— Dat zal ik pas in het uiterste geval doen! Het zal niet gezegd zijn, dat ik een man, die zoeven aan de klauwen van den dood ontkomen is, aanstonds weder in het verderf stort. Vluchten kan je voorloopig toch niet. Ik waag er dus niets mee nog eenige dagen te wachten.

— Maar zij zullen dien gelen duivel in vrijheid stellen, graaf, omdat er geen bewijzen tegen hem zijn, hernam Turner opgewonden. Hij zal vluchten en men zal hem nimmer terug vinden!

— Daar behoef je niet bevreesd voor te zijn, Turner! Een Japanner kan zich niet zoo gemakkelijk verbergen en bovendien, als ik iemand

in het oog houd, dan ontkomt hij mij niet zoo gemakkelijk!

Hoe langer ik er over doordenk, hoe meer ik tot de slotsom kom, dat je lot waarschijnlijk bezegeld zou zijn, als wij openlijk den Japanner aanklagen. Makino zal zich natuurlijk haasten, al ware het slechts uit wraak, jou in zijn val mede te sleepen en hij zou verklaren, dat je aan den moord had deelgenomen! Er is echter nog een andere mogelijkheid. De lijken van de beide vermoorden zijn nooit teruggevonden — ieder bewijs ontbreekt dus, dat ze inderdaad door Makino om het leven zou zijn gebracht. Ook dat mogen wij niet vergeten. Hij zal hoogstens toegeven dat hij zich naderhand van het goud heeft meester gemaakt, nadat de sloep door een ongelukkig toeval was omgeslagen.

— Van dien kant heb ik de zaak nog niet beschouwd, graaf! hernam Turner, gij hebt gelijk, ieder bewijs ontbreekt en als zoodanig zullen zij mijn aanklacht als niet beschouwen.

De aanklager moet steeds het bewijs leveren, is het niet zoo?

— Ongetwijfeld! Echter, wanneer je voor den rechter van instructie het verhaal zult doen, dat je mij zoeven hebt medegedeeld, dan zou die rechter geen knip voor den neus waard zijn, als hij daarin geen bewijs zag, dat de Japanner en niemand anders een aanslag op je heeft gepleegd. Zooals de zaken thans echter staan, komt het mij echter verstandiger voor, het geheim van den ondergang van de „Espérance” voorloopig te bewaren, totdat wij met kans van slagen den Japanner kunnen straffen. Die gelegenheid zal zich misschien wel spoediger voordoen dan wij wel denken.

— Ik ken hem, graaf, nu zijn eerste aanslag mislukt is, zal hij geen oogenblik aarzelen om het opnieuw te beproeven! Ik voel mij hier ook allesbehalve gerust, als ik u de waarheid mag zeggen. — Hij zal natuurlijk weten waar ik woon, want dat kan hij in de bladen hebben gelezen, hij weet als een kat te sluipen en zou hier kunnen binnendriegen zonder dat iemand dit bemerkt!

— Wanneer je daar voor vreest, dan zal ik zelf of een mijner vrienden hier blijven en ik geef je de verzekering, dat in dit geval de Ja-

panner van een koude kermis zal thuiskomen.

— Maar wie zijt gij dan toch, graaf, dat gij dit alles over hebt voor een man, die u volkomen onbekend is, een deugniet, een ruwe zeebonk?

— Wat doet het er toe, Turner! antwoordde Raffles, terwijl hij zijn schouders ophaalde. Laten wij aannemen, dat dit een soort sport van mij is! Geloof je dat een ander iets anders zou gedaan hebben in mijn plaats? Zou men een mensch in stervensgevaar in den steek mogen laten?

— Maar gij hebt veel meer gedaan dan dat! Gij hebt een verpleegster aangesteld, gij hebt, naar ik hoor, mijn achterstallige kamerhuur betaald, mijn medicijnen, kortom alles! Hoe zal ik u dat ooit kunnen vergelden?

— Door er niet meer over te spreken, en door te trachten je leven te beteren! antwoordde Raffles ernstig. Het is een krachtig man als gij zijt, onwaardig, als een parasiet te teren op door moord verkregen geld!

Turner wendde het hoofd af, en een blos kleurde zijn wangen.

— Ik kan niets beloven, graaf, maar ik hoop toch mijn best te kunnen doen! Er viel niets op mij aan te merken, voor ik met dien ellendigen Japanner in aanraking kwam, dat moogt gij gerust van mij aannemen.

— Wat hebt gij gedaan van dat oogenblik af dat gij in West Arabië aan land zijt gegaan?

— Ik heb overal rondgezworven, graaf, ik heb drie jaren in den oorlog meegevochten, tot ik werd afgekeurd, en daarna ben ik weer gaan varen, maar altijd met het denkbeeld dat ik Makino wel eens tegen het lijf zou loopen.

— Is het je niet bekend of de reederij, aan wie de „Espérance heeft toebehoord, ooit pogingen heeft aangewend de kisten op te vissen, die nog in het schip waren achtergebleven?

— Dat was onbegonnen werk! antwoordde Turner. Het schip ligt op 3 vadem diepte — niemand weet nauwkeurig waar, en duikers kunnen zoo diep niet komen.

— Misschien zijn er nog wel andere middelen! zeide Raffles half voor zich heen.

Hij stond op en wierp een blik op zijn horloge. Toen zeide hij:

— Het doet mij genoeg, Turner, dat je mij je vertrouwen hebt geschonken. Je zult daar geen berouw van hebben. Maar reken er voortaan niet op, dat je Makino geld zoudt kunnen afpersen, om daar een gemakkelijk leventje van te leiden. — Ik zal zelf wel met hem afrekenen en de justitie dat werk uit handen nemen! En voor de duisternis valt, zal ik zelf of een mijner vrienden hier de wacht komen houden!

En met deze woorden vertrok Raffles.

In den loop van den dag werd Makino met Turner geconfronteerd.

Deze moest echter bij zijn verklaring blijven, dat hij ruggelings door zijn aanrander was aangevallen en hem dus niet had herkend.

Op de vraag van den rechter-commissaris, of hij den Japanner kende, antwoordde hij echter bevestigend.

Hij verklaarde, inderdaad een korten twist met den Japanner te hebben gehad in het nacht-café „De Doode Rat”, maar omtrent de oorzaak van den twist wilde hij zich niet uitlaten.

Dit scheen Makino wel een weinig te verwonderen, die zijn uit den dood herrezen slachtoffer een wantrouwenden, somberen blik toewierp en hem tot op den bodem van de ziel scheen te lezen.

Klaarblijkelijk kon de Aziaat zich niet voorstellen wat Turner bewoog, de waarheid te verhelen, waarom hij hem niet aanstonds aanklaagde van den moord op den Russischen kapitein en diens stuurman.

Hij zelf zou immers geen oogenblik gearzeld hebben, hetzelfde te doen, al ware het slechts om zich te wreken!

Wat zou hij zich er om bekommerd hebben, als hij daarna dan ook zichzelf in het verderf stortte.

Makino bleef echter volmaakt kalm en hield vol, dat hij met den aanslag niets te maken had.

Een bewijs van het tegendeel viel niet te leveren, hoeveel moeite de politie zich ook gaf en nog dienzelfden avond moest men, al was het dan met grooten tegenzin, den Japanner weder op vrije voeten stellen.

Het kon natuurlijk niet anders dan in zijn voordeel worden uitgelegd, dat hij rustig naar zijn hotel was teruggekeerd, waar het wel zoo natuurlijk

zou zijn geweest, wanneer hij na zijn daad op de vlucht gegaan ware.

Zoodra hij uit het huis van bewaring in het Grand Hotel was teruggekeerd, zeide Makino zijn kamers op en kondigde aan, dat hij den volgenden dag zou vertrekken, daar hij zeer weinig lust gevoelde, in een stad te blijven vertoeven, waar men hem zoo diep beleedigd had.

Daarop verliet hij het hotel weder en verklaarde, dat hij waarschijnlijk niet voor 2 uur in den nacht zou terugkeeren.

Het was omstreeks kwart over twaalf in denzelfden nacht, toen Raffles gewekt werd door een zeer licht gerucht van den kant van het venster van het kleine kamertje, hetwelk hij naast dat van Turner had betrokken en dat er door een deur mede in verbinding stond.

Raffles had een waren hazenslaap, een ieder ander zou zeker niet ontwaakt zijn door het licht krassend geluid, dat ergens op het dak scheen veroorzaakt te worden.

Raffles stond op, schoot haastig een paar kleedingstukken aan en sloop naar het venster, zonder licht te maken.

Voorzichtig schoof hij het gordijn een weinig terzijde en keek naar buiten.

Aanvankelijk kon hij niets anders onderscheiden dan de vage omtrekken van de daken der huizen aan de overzijde van de groote binnenplaats.

Maar toen werd zijn aandacht opnieuw getroffen door het geluid van zoeven en toen hij naar boven keek, meende hij iets te zien bewegen, ter hoogte van de dakgoot.

Het was een voet of een hand, die daar bezig was....

Raffles verloor geen tijd meer, maar ging door de tusschendeur, welke hij open had laten staan, het vertrek van Turner binnen.

Turner sluimerde rustig, hetgeen te vernemen was aan zijn gelijkmatige ademhaling.

Het vertrek was schaarsch verlicht door een nachtlampje, dat op de tafel geplaatst was.

Het veldbed was ledig, Raffles had voor dezen nacht de verpleegster weggezonden, want een zeker voorgevoel zeide hem, dat er dingen zouden gebeuren, waarbij een vrouw slechts het vijfde rad aan een wagen zou kunnen zijn.

Het vertrek had slechts een raam, in het schuine dak geplaatst en dat kon worden geopend en vastgezet met behulp van een ijzeren stang met gaten en een pen.

Er hing geen gordijn voor en door het venster heen kon men de sterren zien schitteren.

Raffles verborg zich achter de ladekast, zijn rechtervuist om de kolf van zijn revolver geklemd, zijn blikken strak op het venster gericht. Een oogenblik bleef het volkomen stil.

Toen klonk er opnieuw een schurend geluid en er verscheen een donkere vorm voor het venster. Langzaam hief Raffles de revolver op.

De gedaante daarbuiten verdween voor een oogenblik, toen kwam er een hand te voorschijn, die langzaam en voorzichtig het raam oplichtte.

Het duurde geruimen tijd, voor het geruischloos zoover was opgelicht, dat Makino — want hij was het — door de opening zou kunnen glijden.

Raffles zag duidelijk het lemmet van een spitsen dolk glinsteren in het maanlicht.

Het volgende oogenblik zou de Japanner in het vertrek zijn.

Maar eensklaps ziet hij op.

Zijn scherp oog scheen iets verdachts in het vertrek te hebben gezien — wellicht had hij den loop van den revolver in het licht van het nachtlampje zien glinsteren.

Hoe het ook zij, hij hield plotseling op en verdween van het venster. Raffles begreep dat de Japanner hem gezien had.

Hij snelde naar het venster en stak het hoofd naar buiten.

Op vijf passen afstand zag hij Makino, die vlug als een aal over het dak snelde en zich gereed maakte, zich op een lager gelegen dak te laten afzakken.

— Sta stil, of ik schiet! riep Raffles hem toe, terwijl hij de revolver dreigend ophief.

De Japanner echter liet een zwaren vloek hooren en zette zijn vlucht voort.

Een seconde later kraakte het schot, de Japanner uitte een kreet van woede en pijn en verdween over de dakgoot.

Turner werd verschrikt wakker, maar Raffles stelde hem aanstonds gerust door hem toe te roepen:

— Ik ben het, Turner — je hebt niets te vreezen! Er was onraad! Ik ga den kerel achterna! Ik geloof dat ik hem heb aangeschoten.

En Raffles liet de revolver in den zak glijden en klom met de vlugheid van een aap op het dak.

Hij snelde er over heen, naar het aangrenzende huis, — maar van Makino was niets meer te bespeuren.

Raffles kroop naar den dakgoot en keek naar beneden.

En hij zag juist hoe de Japanner, ofschoon klaarblijkelijk gewond, zich vlug als een eekhoorn langs de gootpijp liet afglijden en toen ijlings verdween door de koetspoort, die op de binnenplaats uitkwam.

De man scheen dus te kunnen loopen en Raffles begreep wel, dat het volkomen nutteloos zou zijn te willen trachten den Japanner in te halen.

Hij keerde snel weder naar de dakkamer terug, waar Turner hem met groote ongeruste oogen aankeek en zeide:

— De ellendeling is ontsnapt, Turner, maar ik geef de hoop nog niet op, wees daar maar zeker van. Wanneer je nu in de eerste uren niets van mij hoort, dan is dat een bewijs dat ik hem alweder op het spoor ben!

Hij snelde naar zijn eigen kamer terug, trok zijn laarzen aan, drukte zich zijn hoed op het hoofd en snelde haastig weg.

Op straat gekomen begaf hij zich naar den winkel van den apotheker, die toevallig nachtdienst had en telefoneerde naar het Grand-Hotel.

Hij deed dit bij wijze van voorzorg, want hij begreep wel, dat ditmaal Makino niet zoo onverstandig zou zijn, nogmaals naar zijn hotel terug te keeren, daar hij er wel op kon rekenen zoeven te zijn herkend.

Raffles verzocht dan ook echter alleen den naburigen politiepost te waarschuwen en alle stations in het oog te laten houden.

Hij deelde in het kort mede wat er geschied was en meer kon hij voor het oogenblik niet doen.

Zorg er voor altijd bij de hand
te hebben
Cigaretten J. v. K.

Hoofdstuk VI.

Op weg naar de Zwarte Zee.

Den volgenden morgen wist Raffles maar al te goed waaraan hij zich te houden had.

Makino was niet naar het Grand Hotel teruggekeerd en evenmin had de bewaking van de stations eenig resultaat opgeleverd.

Er vertrokken dien nacht dan ook nog slechts drie treinen in verschillende richtingen en het stond vast, dat de Japanner met geen dezer vertrokken was.

Raffles had op het hoofdbureau van politie een omstandig verhaal gedaan van wat er dien nacht geschied was, want hij begreep wel, dat het thans geen nut meer had den Japanner te

sparen en dat de politie hem thans ter hulp moest zijn. Hij zelf zou immers niet in staat zijn, de 8 groote stations te bewaken, welke Parijs rijk is.

Toen was het acht uur geworden — en op dat uur had Raffles de zekerheid, dat, als Makino zich niet meer in Parijs ophield, hij met behulp van een auto de Fransche hoofdstad was ontvlucht. Met een snellen wagen had hij gemakkelijk in vier uren de grens van België of van Luxemburg kunnen bereiken.

Dat hij het zou gewaagd hebben naar een Fransche havenplaats te gaan, was niet aan te

nemen, want hij moest vreezen, dat men ook daar de politie-autoriteiten had gewaarschuwd.

Inderdaad werden alle aanlegplaatsen in Brest, Le Havre, Cherbourg, Calais en anderen nauwkeurig bewaakt.

Vruchteloos evenwel, men hield er 3 Japanners aan, maar zij allen waren in het bezit van uitstekende papieren en konden al zeer spoedig hun alibi bewijzen.

Het onderzoek in Parijs zelf was reeds zeer vroeg in den morgen in vollen gang.

In alle wijken werd een grondig onderzoek ingesteld, men deed huiszoeking bij verdachte vreemdelingen, maar op het einde van dien eersten dag was men nog even ver — niet het minste spoor werd van den Japanner ontdekt.

Het was al tien uur in den avond, toen Raffles en Charly samen in de kleine kamer zaten, waar Turner op zijn ziekbed lag.

Zij hadden reeds geruimen tijd gezwegen, ieder in hun eigen gedachten verdiept, toen Turner zeide:

— Zij kennen die Makino niet! Zij weten niet hoe slim hij is! Denkt gij, dat hij zoo dwaas zal zijn geweest een trein te nemen? Geloofst gij, dat hij zich naar een groote havenplaats zal hebben begeven? Zoo dom is hij niet. Neen, ik vermoed eerder dat hij een kleine kustplaats heeft opgezocht en daar een motorboot, misschien wel een zeilbootje heeft gehuurd, want hij schrikt voor niets terug. Het is echter ook wel zeer mogelijk dat hij allang in België of Holland, of in Zwitserland, Duitschland of Italië is! En ga hem daar maar zoeken!

— Wacht wat Turner — je onderschat toch de waarde van de telegraaf!

— Natuurlijk is de politie in al die landen reeds op de hoogte gebracht en al die grensplaatsen worden duchtig bewaakt.

— Dat helpt niet, als het een man als Makino geldt! hield Turner vol, hij kruipt door het oog van een naald! Hij weet overal een schuilplaats te vinden, hij verstaat uitstekend de kunst om zich te vermommen!

— Dat mag zoo zijn, Turner! zeide Charly Brand hoofdschuddend, maar een Aziaat kan zich onmogelijk zoo goed vermommen, of een Westering zal hem dadelijk herkennen! En alle Aziaten zijn van dit oogenblik af verdacht!

Maar Turner scheen nog maar niet overtuigd te zijn, ofschoon hij niets meer zeide.

Raffles had eenigen tijd voor zich uitgekeken en zeide nu:

— Men deelde mij op het hoofdbureau van politie mede, dat Makino al zijn bagage in het Grand Hotel had moeten achterlaten en dat men in een klein kistje in een der kastjes een bedrag van bijna 70.000 francs in gouden roebels heeft gevonden. Als dat zoo is, staat onze zaak niet zoo slecht, want dan moet dat wel ongeveer alles zijn geweest, wat hij op het oogenblik bezat! Mij dunkt, dat het in de rede ligt, dat hij zoo spoedig mogelijk zal trachten zich weer nieuwen voorraad te verschaffen — en waar kan hij dat anders doen, dan op de plek waar het goud op den bodem van de Zwarte Zee begraven ligt.

— Wat wilt je daarmee zeggen, Edward? vroeg Charly Brand.

— Niets anders, mijn waarde, dan dat wij, als het onderzoek hier in het Westen geen resultaat oplevert, naar Roemenië en vervolgens naar Sulina zullen vertrekken en daar den Japanner zullen opwachten!

— Maar dat kan weken duren! riep Charly uit.

— Al duurt het maanden! riep Raffles op vastberaden toon. Ik moet en ik zal den Japanner in handen krijgen!

Het is moeilijk te zeggen, wat er in dit oogenblik in het hoofd van Turner omging — maar in elk geval vond hij het zeer zonderling, een Engelschen graaf op die wijze te hooren praten.

Raffles was opgestaan, liep eenige malen het vertrek op en neder en toen scheen hem plotseeling iets in te vallen.

Hij wendde zich tot Charly en zeide op zachten toon:

— Jij blijft hier, Charly, om Turner te verplegen — ik ga een telegram zenden aan Henderson! Hij moet onmiddellijk met een onzer snelste auto's hier komen.

Charly knikte slechts en Raffles ging heen om op het hoofdkantoor der posten een telegram te zenden naar zijn trouwen chauffeur, James Henderson, die al zooveel van zijn avonturen had gedeeld en die zich thans te Londen ophield.

Daarop keerde hij weder naar het huis in de

steeg terug en daar brachten de beide vrienden den nacht door.

Het was omstreeks tien uur, toen op eenigen afstand het geluid weerklonk van een automobiel.

Raffles en Charly keken elkander aan en de eerste riep uit:

— Dat is een bekend sein — maar het is toch onmogelijk, dat Henderson daar al is!

— O, voor hem bestaat niets onmogelijks! antwoordde Raffles schouderophalend. Wij zullen het aanstonds wel zien! Ga naar hem toe, blijf bij de auto, wijs hem het huis en stuur hem bij mij!

Charly snelde weg.

Er verlieden omstreeks tien minuten.

Toen werd er op de deur geklopt en een man van zes voet, met schouders van een hercules, den nek van een stier en vuisten als smidshamers, die het hoofd moest buigen om het vertrek te kunnen binnentreden, stond op den drempel.

Het was James Henderson, de chauffeur van Raffles.

Hij zag er een weinig bedremmeld uit, wat wel vreemd stond voor dezen reus, die in staat scheen te zijn, de zwaarste lasten zonder eenige inspanning op te lichten.

Raffles nam hem eenige oogenblikken zwijgend op en zeide toen:

— Doe de deur dicht en kom eens even voor het front, James!

De reus sloot de deur en kwam een paar stappen naar voren, terwijl hij verlegen zijn geruite pet in zijn vingers ronddraaide, die zoo dik waren, dat men door den eenigen ring, dien hij droeg, gemakkelijk een guldenstuk kon steken.

Raffles stond met de handen op den rug voor hem en begon:

— Je hebt dus mijn telegram ontvangen?

— Om u te dienen, Mylord!

— Hoe laat?

— Vannacht om twaalf uur, Mylord!

— Wel zoo! Zeer fraai! Als ik mij niet vergis vertrekt er een nachtboot uit Dover naar Calais om half vier, nietwaar?

— Zoo is het, Mylord, maar zij was vijf minuten over haar tijd!

— Prachtig! — Je moest echter een half uur voor het vertrek in Dover zijn, anders hadden

zij haar niet meer als vrachtgoed aangenomen.

— Ik was er vijf en twintig minuten voor het vertrek, Mylord, maar ik heb den bagage-meester een goede fooi gegeven.

— Het kon niet mooier, James! Wij zeggen dus, dat je om drie uur te Dover waart?

— Om vijf minuten over drie, Mylord!

— Het zij zoo — laten we om vijf minuten niet twisten. — Je kreeg het telegram om twaalf uur, je lag toen waarschijnlijk reeds in bed, je hebt je moeten aankleeden, de auto in orde moeten maken en moest vervolgens door geheel Londen rijden naar het begin van den straatweg naar Dover! — Een en ander heeft minstens een uur in beslag genomen!

— Vijf en vijftig minuten, Mylord!

— Goed, Henderson, goed! — vijf en vijftig minuten dan! — Je hebt dus den weg van Londen naar Dover afgelegd in twee uren — — — Stil maar, in twee uren en tien minuten! Weet je wel hoelang die weg is?

— Ik weet het niet nauwkeurig, Mylord, antwoordde de reus met een onnoozel gelaat, het is echter een heel breede en uitstekend bestraatte weg.

— Ja juist, een weg, waarover men als een dolle man kan rijden — die straatweg, mijnheer James, is bijna 130 Engelsche mijlen of 190 kilometers lang! Dat wil zeggen, dat je gereden moet hebben met een snelheid van bijna 95 K.M. per uur. Wat heb je daarop te zeggen?

— Ik dacht wel dat u haast zoudt hebben, Mylord! Ik wilde de boot halen!

— Jij drommelsche kerel — natuurlijk had ik haast, maar toch niet in die mate dat jij je eigen nek en die van anderen in de waagschaal zoudt moeten stellen. Hoe laat kwam je te Calais aan?

— Om zeven uur, Mylord!

— Ik reken een kwartier voor de douane-formaliteiten — je bent dus in twee uur en 3 kwartier van Calais naar Parijs gereden, tot hier voor de deur, als dit geen gekkewerk is, dan heb ik geen verstand meer van auto's, want de weg is miserabel.

— Dat is zoo — ik heb onderweg een band moeten verwisselen!

— Ook dat nog! riep Raffles hoofdschuddend uit. Je was waard geweest, Henderson, dat de

yeldwachters je onderwég hadden aangehouden!

— Dat hebben zij ook wel geprobeerd, maar ik ben hard doorgereden, zeide de reus naïef.

— Ik zie het al — je bent onverbeterlijk. Nu, je bent hier heelhuids aangekomen — ik zal het maar weer door de vingers zien, maar ik moet je toch ernstig in overweging geven, James, dergelijke moeilijke kunststukken voortaan na te laten. Je bent nu natuurlijk zeer vermoeid?

— Een beetje stram in de beenen, Mylord, van het lange zitten.

— Geen slaap?

— Ik heb aan boord van de boot drie uur geslapen. Heeft Mylord mij ergens voor noodig?

— Ja Henderson — wij vertrekken misschien vandaag nog naar Sulina!

— Nooit van die plaats gehoord, Mylord. Is het ver?

— Op de kust van West Arabië, Henderson.

Die uitlegging scheen Henderson niet veel verder te brengen en Raffles moest een nadere verklaring geven.

— Een plezierreisje, Mylord? vroeg de reus.

— Niet geheel en al, antwoordde Raffles glimlachend.

Wij moeten een moordenaar trachten op te sporen, een Japanner, die twee menschen vermoord en daarna tot tweemaal toe een aanslag heeft gepleegd op een landgenoot van ons!

En in korte woorden zette Raffles de zaak uiteen, die hem naar West-Arabië zou voeren.

Henderson had aandachtig toegeluisterd en zeide toen Raffles gereed was met zijn verhaal:

— Dat is een kolfje naar mijn hand, Mylord! Wij zullen dien Jap wel bij de kladden krijgen en dan zullen wij hem aan den hoogsten boom ophangen, die er daar ginds te vinden is!

— Neen, Henderson, wij zullen niet op het werk van de Justitie vooruitloopen! Wanneer wij hem slechts vangen, dan ben ik al meer dan tevreden.

— Wanneer vertrekken wij, Mylord?

— Misschien vandaag nog — in ieder geval morgenochtend! Wij moeten eerst den gewonde, dien je daar ziet liggen, naar een veilige plaats overbrengen!

De reus keerde zich naar het ledikant, waar

Turner hem met bewondering en zelfs een soort van naijver had bekeken en zeide toen:

— Je bent er miserabel aan toe geweest, kameraad, maar ik ben er van overtuigd dat Mylord je heel gauw weer op de been zal brengen!

— Dat geloof ik ook! zeide Turner met een dankbare uitdrukking in zijn oogen.

— Maar ik zou wel wat willen vragen.

— Ga je gang maar!

— Zou je mij niet eens willen zeggen, vriend chauffeur, waarom je mijnheer den graaf met den titel van Mylord aanspreekt.

Henderson beet zich op de lippen en keek Raffles verschrikt aan.

Maar deze haalde glimlachend de schouders op en zeide:

— Het komt er niet op aan! Je moet weten vriend Turner, dat ik in Frankrijk incognito reis.

— Ik heb niet onbescheiden willen zijn, mompelde Turner, gij zijt zeer goed voor mij geweest, graaf en ik weet niet, hoe ik u voor dit alles zal moeten danken!

— Ik zeg je nogmaals dat je mij niet hoeft te danken en nu moet je zwijgen en trachten een paar uur te slapen. Vanmiddag wordt je vervoerd naar een particuliere ziekenverpleging en over een week, daarvan ben ik overtuigd, zal je weer de oude zijn.

— En zult gij tegen dien tijd terug zijn van de kleine expeditie?

— Dat is niet zeker! Om op alles voorbereid te zijn, zal ik wat geld voor je achterlaten — Neen Turner, wij hadden afgesproken dat je mij niet zou bedanken! Je zult wel weer een of ander beroep gaan uitoefenen — en als dat werkelijk het geval is en ik heb je teruggegeven aan geregelden arbeid, dan ben ik meer dan genoeg beloond!

De toebereidselen voor de reis werden nu snel gemaakt. Raffles bezat in een der voorsteden een klein huisje, hetwelk hij, onder een anderen naam, reeds jaren lang verhuurde aan een schilder, maar waarvan hij de verdieping gelijkvloers altijd tot zijn eigen beschikking had gehouden.

Daar, in een geheime bergplaats, zou hij alle vermommingsen kunnen vinden, die hij mocht

behoeven en verder kleederen, wapens en zelfs munitie.

Des middags om vijf uur werd Turner overgebracht naar de ziekenverpleging en zelfs Madame Dubois deed moeite, een traan uit haar oogen te pinken.

Op dat tijdstip was er nog altijd geen spoor van den Japanner gevonden en het werd ieder uur zekerder, dat hij erin geslaagd was, op de

een of andere wijze de grens te bereiken van een der omringende landen.

Des avonds betaalde Raffles zijn hotelrekening en den volgenden morgen om 8 uur reed de groote, grijze, zeer snelle toerauto voor, de koffers werden erin geladen, Raffles en Charly stapten in.

Vijf minuten later had de reis naar West Arabië een aanvang genomen.

Hoofdstuk VII.

Het goud, dat doodt.

Raffles had besloten den kortsten weg te volgen, dat wil zeggen dat hij door het Zuidelijk gedeelte van Duitschland, door Oostenrijk en Hongarije naar Roemenië zou rennen.

Alle passen waren voortreffelijk in orde en aan de grenzen zou men zeker geen bezwaren hebben den schatrijken Engelschman, graaf Panhurst te laten passeeren.

Het was trouwens te Parijs geen geheim gebleven, dat de Engelsche graaf een rol had gespeeld in het geheimzinnige drama, waarvan Turner bijna het slachtoffer was geworden.

Wat men echter niet wist, dat was de omstandigheid dat de graaf zijn belangstelling zoover had gedreven, dat hij in eigen persoon den moordenaar ging achtervolgen.

Trouwens, niemand wist iets af van het bloedig drama, hetwelk zich op de kust van West Arabië had afgespeeld, behalve Turner en zijn machtige beschermer.

Henderson zou aanvankelijk de auto besturen want hij kende in dit gedeelte van Frankrijk zeer goed den weg.

De reis zou gaan over Lorgu, Belfort, Munchen, Weenen, Svegedin, Temesfar en Braila.

En Raffles dacht aan twee dagen, ten hoogste drie, genoeg te hebben, om dezen weg van duizend mijlen in rechte lijn af te leggen.

De eerste pleisterplaats zou Munchen zijn en laat in den middag van denzelfden dag werd de hoofdstad van Beieren dan ook bereikt.

Opmerkelijk was de volmaakte onverschillig-

heid, welke men hier jegens de Engelschen aan den dag legde.

Van vijandschap viel volstrekt niets te bespeuren en eerder was er sprake van een zekere goedhartige tegemoetkoming.

Raffles had telegrafisch kamers besteld in een der grootste hotels en daar werd de nacht doorgebracht.

Den volgenden morgen reeds werd de reis voortgezet en dien avond bereikte men Temesfar.

Van dat oogenblik zou de route loopen door een der bergachtigste streken van Rumenië, de uitloopers van de Karpathen.

Gelukkig bleef het weer zich steeds voortreffelijk houden, want de wegen door het gebergte zijn schaarsch, nu en dan zeer stijl en alleen voor een auto met een veerkrachtigen gang be- gaanbaar.

Het was reeds laat in den middag, toen Raffles ten slotte de auto tot staan bracht op het groote marktplein van Braila.

Het doel van de reis was nu bijna bereikt en Raffles besloot, den nacht in Braila door te brengen.

Het was niet zoo gemakkelijk een onderdak te vinden, want de stad krioelde van handelaars, Turken, Armeniërs, Polen en ook Russische uitgewekenen waren vertegenwoordigd. En al die lieden dreven handel, smokkelden en trachtten elkander te bestelen.

Toch slaagde Raffles er ten slotte in, dank zij

het kwistig verdeelen van fooien, twee kleine kamers te vinden in een der hotels van de stad — niet zeer groot, niet bijster zindelijk en waar nochtans prijzen werden gevraagd, alsof men zich aan de Cote d'Azur bevond.

Dien avond laat zaten Raffles, Charly en Henderson bij elkander in de hall van het hotel, teneinde hun krijgsplan te bespreken.

— Ik kan de opmerking niet voor mij houden, Edward, begon Charly, dat wij ditmaal een weinig in het wilde weg werken, wat anders de gewoonte niet is. Het is immers zeer goed mogelijk, dat Makino er zich wel voor zal wach- ten zich in den eersten tijd te vertoonen.

— Waarom? vroeg Raffles.

— Wel, omdat hij zich niet in gevaar zal begeven!

— Er is voor den Japanner geen sprake van gevaar, mijn waarde! hernam Raffles bedaard. Je schijnt te vergeten dat Turner gezwegen heeft over wat er ter hoogte van Sulina geschied is, en Makino kan niet anders denken of Turner heeft niets durven zeggen, omdat hij vreesde zich zelf daardoor tegelijkertijd in het ongeluk te storten.

Wat vloeit hieruit voort? Dat de Japanner van oordeel is, dat er nog steeds niets is uitgelekt van het drama ter zee, dat eenige jaren geleden plaats had. Hij kan volstrekt niet weten dat Turner geïjld heeft, en evenmin dat Turner mij alles heeft medegedeeld.

— Dat is waar, Edward, daaraan had ik niet gedacht! zei Charly. Maar als Makino inderdaad hier in de buurt komt, dan zul je er verstandig aan doen, een ander uiterlijk aan te nemen, want de kerel kent je, dat is zeker!

— Dat was ik ook van plan, Charly, maak je daaromtrent niet ongerust, wij blijven natuurlijk niet hier, morgen gaan wij verder naar Sulina — het is de kwestie van een paar uren, er is een tamelijk goede weg, heb ik mij laten zeggen, en het landschap is er volkomen vlak, wij hebben de bergen voorgoed achter ons gelaten, afgezien van eenige bergreeksen van minder beteekenis, die echter meer in het Zuiden gelegen zijn.

— Zou men daarginds den Japanner kennen?

— Daar reken ik zelfs op, antwoordde Raffles.

Hij moet er verscheidene keeren geweest zijn om zijn voorraad goud aan te vullen, en het kan niet anders of men moet hem daar hebben gezien. Japanners in Rumenië zijn zeldzame vogels. Vergeet dat niet! En nu zullen wij maar gaan slapen, want er wacht ons morgen nog een vrij vermoeiende reis.

De drie mannen begaven zich ter ruste, en zoo vermoeid waren zij, dat zij zich zelfs niet bekommerden om het ongedierte, waarvan zelfs de beste hotels op den Balkan maar al te dikwijls voorzien zijn, en zij sliepen tot vrij laat in den morgen van den volgenden dag.

De benzine-voorraad werd aangevuld, en Henderson zocht in zijn voorraad vloeken, die onuitputtelijk was, naar een paar zeer krachtige uitlatingen, teneinde aldus lucht te geven aan zijn verontwaardiging, toen hij den prijs hoorde, dien Charly Brand voor een paar blikken van tien Liters had moeten betalen.

— En ik dacht dat wij hier in het land van de petroleum waren, mijnheer Brand, riep hij kwaad, terwijl hij de benzine in den benzinehouder liet loopen.

— Ongetwijfeld, James, zeide Charly Brand glimlachend, maar het is een even bekend, als vreemd verschijnsel, dat de dingen het duurst zijn op de plaats waar zij vervaardigd worden!

De voorbereidselen waren spoedig gemaakt, en de reis begon.

Er liep een weg tusschen den Donau en het gebergte ten Zuiden daarvan, en het was zelfs een vrij goede weg, voor den Balkan tenminste. En al ware hij tienmaal smaller, tienmaal ongelijker geweest, — de reizigers zouden er niets van bemerkt hebben, zoozeer waren zij onder den indruk van het verrukkelijke landschap dat zich aan hun blikken voordeed.

Ter linkerzijde de blauwe wateren van de Donau, en daarnevens de schoone meren uit de buurt van Galatz, Ismail, die in schoonheid niet behoeven onder te doen voor de Zwitsersehe meren, hoewel zij veel minder bekend zijn. En rechts van de reizigers de begroeide hellingen van het gebergte, afgewisseld met sappige weiden, weelderige landouwen, en groote boerderijen.

Eenige uren later werd het landschap vlakker en ook eentoniger, want men had nu de Donau-

Delta bereikt, een moerassigen driehoek, begrensd door twee armen van de Donau, en doorsneden door een derden arm, waardoor de beide eilanden Leti en James George worden gevormd. De middelste arm is de Sulina rivier, en aan den mond daarvan ligt het kleine stadje van dien naam. Het verkeer te land is hier zeer weinig, als gevolg van den drassigen bodem, en het vervoer heeft bijna uitsluitend plaats met barken, vrachtschepen en kleine zeilvaartuigen.

De komst van de auto in het kleine plaatsje baarde dan ook niet weinig opzien, maar Raffles haastte zich, een hotel op te zoeken, en zich aan de opdringerige nieuwsgierigheid van de bevolking te onttrekken.

Het was hier nog een weinig moeilijker, om een niet al te zeer smerig hotel te vinden, maar na ongeveer een uur te hebben gezocht, vonden de reizigers tenslotte aan de haven een soort logement, vooral door kapiteins van binnenvallende schepen bezocht, en hier moesten zij zich vergenoegen met een enkele kamer, waarin een paar matrassen zouden worden neergelegd, en die als eenig voordeel had, dat men uit haar venster een prachtig uitzicht kon genieten over de haven en de reede en over een gedeelte van de Zwarte Zee.

De auto kreeg een plaats in de eenige garage, welke de stad rijk was, en nog dienzelfden middag begon Raffles zijne nasporingen.

Van een vermoeding kon hij voorloopig afzien, want hij behoefde geen vrees te koesteren, dat de Japanner iemand in zijn vertrouwen had genomen, hier te Sulina.

Daarvoor was Makino te sluw en te voorzichtig.

Hij ondervroeg agenten van politie, kade-werkers, houders van danshuizen, hoteliers en na drie uren aldus te hebben gezocht, had hij tenslotte in zooverre succes, dat de eigenaar van een soort cabaret hem kon mededeelen, dat de Japanner omstreeks zes maanden geleden voor het laatst in de stad was gezien. Hij was in zijn inrichting geweest en had daar zeer veel geld uitgegeven — en altijd had hij met goud betaald.

Men had hem te Sulina gehouden voor een Japanner, die door den oorlog veel geld had verdiend en niet verder naar hem omgezien.

Makino was echter steeds zeer kort in de stad gebleven en niemand wist te zeggen, waarheen hij zich begeven had.

Maar na een paar uren trof Charly Brand, die er op eigen gelegenheid was uitgetrokken, een oude varengast aan, een Bulgaar, die een weinig Engelsch scheen te brabbelen en die hem wist mede te deelen, dat „zoo'n leelijke, gele aap" in de laatste jaren eenige keeren per jaar met een motorboot in de haven was gekomen.

Charly ging dit aanstonds aan Raffles mededeelen, die aandachtig toelisterde en zeide:

— Eigenlijk had ik ook niet anders verwacht! Het was ook niet denkbaar, dat Makino het goud over land zou vervoeren, ik vermoed, dat hij het met zijn motorboot naar een of andere havenplaats in Bulgarije bracht, Varna of Burgas bijvoorbeeld en het dan per spoor verder vervoert.

— En mocht dat dan?

— Waarom niet? Waarom zouden de spoorwegmaatschappijen geen goud mogen vervoeren? Je moet het je trouwens niet voorstellen, alsof hij zoo'n zware kist vol goud, ter waarde van honderdduizend roebel in een bagagewagen het plaatsen! Zoo nonchalant zal hij wel niet geweest zijn! Hij zal het goud wel in een valies met zich mede hebben gevoerd!

— En werd het valies dan aan de grenzen niet doorzocht?

— Zonder twijfel! Maar het waren Russische gouden roebels — en nu het goud eenmaal buiten Rusland was, mocht geen enkele natie zich tegen den uitvoer daarvan verzetten! Men mag geen Duitsch geld uit Duitschland, geen Fransch goud uit Frankrijk voeren, maar er is geen verbod, dat men geen gouden 20-Markstukken uit Frankrijk mag brengen, of vice versa.

— Wat doen wij nu? vroeg Charly.

— Wachten! antwoordde Raffles lakoniek.

— Ken je de plek, waar de sloep met het goud zonk?

— Turner heeft mij de plek zeer nauwkeurig aangeduid!

— Hoe verklaar je het, dat in den loop der jaren de stroom die gezonken kisten niet heeft meegenomen?

— De verklaring is al heel eenvoudig — ten-

eerste staat er hier bijna geen stroom en ten tweede is de bodem zandig en de kisten konden dus niet van hun plaats worden gesleurd.

— En denk je, dat Makino inderdaad geheel alleen zoo'n zwaar ding, dat minstens veertig kilo weegt, boven water heeft gebracht?

— Dat heeft voor een krachtig man niet zoo heel veel te beteekenen! Veertig kilo onder water is niet veel! Ik denk, dat hij er eerst naar dook, om nauwkeurig de plaats te bepalen, dat hij er een ketting of staaldraad aan bevestigde, dat hij dan weder met dien ketting naar zijn motorboot zwom en vervolgens de kist aan boord trok! — Je hebt van Turner kunnen hooren, dat hij een uitmuntende duiker was en wel een paar minuten onder water kon blijven! Morgen gaan wij die plek opzoeken, vermomd en na ons het bezit van een motorboot te hebben verzekerd! Wij zullen ons in hinderlaag leggen en wij zullen den schurk bespieden!

Nog dien eigen avond huurde Raffles voor grof geld in de haven een motorboot, waarvan al het ijzerwerk verroest was, maar waarvan de motor in ieder geval nog goed bruikbaar was.

Het vaartuig werd naar een afgelegen plek gebracht en daar gemeerd.

Henderson bracht er wat levensmiddelen heen — scheepsbeschuit, sardines, geconserveerd vleesch en andere zaken en dien zelfden nacht begaven de drie mannen zich aan boord, thans vermomd als visschers.

De motorboot was groot genoeg om op het dek te kunnen slapen en de nachten waren hier zoo warm en zoel, ofschoon de lente pas haar intrede had gedaan, dat een verblijf in de open lucht volstrekt geen bezwaren opleverde.

Dien nacht begon het wachten.

Overdag behoefde men volstrekt geen moeite te doen, want het was duidelijk dat Makino het niet zou wagen in het gezicht van de kust een van de kostbare kisten op te visschen.

Het wachten duurde een volle week, maar van Makino of zijn motorboot was niets te bespeuren.

En reeds begon Charly den moed op te geven, toen op den achtsten avond de ontkenning volgde...

Het was een tamelijk donkere nacht en er scheen onweer op komst te zijn.

De motorboot van de drie mannen lag in een soort van kreek, onzichtbaar voor het spiedend oog en verborgen door struikgewas.

De mannen hadden de gewoonte aangenomen, dat twee hunner sliepen, terwijl de derde de wacht hield en het oog gericht hield op de plek, waar de misdaad had plaats gegrepen en het goud naar den bodem der zee was gezonken.

Dien nacht was het de beurt van Henderson om de eerste uren te waken, toen hij plotseling een donker voorwerp meende te zien, dat langzaam van uit het zuiden naderde.

Onmiddellijk ging hij Raffles wekken, die aanstonds wakker was en zijn nachtkijker voor het oog bracht.

Hij tuurde er eenige oogenblikken door, stootte Charly Brand aan en zeide op zachten toon:

— Hij is er! Opgepast!

Charly ging overeind zitten, wreef zijn oogen uit en tuurde over het water.

Daarginds, op ongeveer honderd meter afstand, naderde een kleine boot. Zwak klonk het gerucht van de langzaam rondwentelende schroef. Toen lag de boot stil.

Henderson had zich reeds aan het kleine stuurrad gezet en Charly greep den hefboom, die de motor in beweging moest brengen.

— Wacht nog! zei Raffles op fluisterenden toon. Wij zullen hem eerst zijn gang laten gaan, zoodat hij ons niet kan ontkomen.

De afstand tusschen de beide vaartuigen bedroeg thans niet meer dan ongeveer tachtig meter.

Raffles had door zijn kijker gezien hoe Makino zich snel van zijn kleederen ontdoed.

Hij scheen iets te zoeken op het dek van zijn boot en het volgende oogenblik sprong hij over boord.

— Er heen! beval Raffles onmiddellijk.

De motorboot gleed de kreek uit en stevende naar de plek, waar de boot van Makino voor anker lag.

— Nu kan hij ons niet meer ontsnappen, zeide Raffles.

Allen hielden de revolver in de hand, de blik strak op de oppervlakte van het water gevestigd, dat geheimzinnig glansde.

Dadelijk zou Makino weer boven komen en dan was zijn lot bezegeld. Onbewegelijk stonden de drie mannen te wachten....

Toen zeide Charly op zachten toon:

— Blijft hij niet wat te lang weg?

— Het komt mij voor.... begon Raffles aarzelend.

Op dat oogenblik wees Henderson met uitgestrekte wijsvinger naar een klein voorwerp, dat zoeven naar de oppervlakte van het water was gestegen.

Het was een eigenaardig gevormd mes, met een grooten houten steel, hetwelk het deed drijven.

Raffles had het nauwelijks gezien, of hij ontdeed zich vliegensvlug van zijn bovenkleeding en schoenen en dook, voor Charly het had kunnen verhinderen, omlaag.

En daar beneden werd aanstonds zijn arm in een krampachtigen greep omvat door vijf in doodsangst zich krommende vingers.

Op eigen lijfsbehoud bedacht, wist Raffles zich met moeite los te werken. Naar adem snakkend zette hij zich van den bodem af en kwam weder boven water, om een oogenblik later opnieuw te duiken.

Thans was daar beneden alles stil. De tastende vingers van Raffles vonden het naakte lichaam van den Japanner... onbewegelijk, slap... Hij tastte verder, gleed met zijn hand langs het been tot aan den enkel en begreep...

De dunne staalkabel, dien de Japanner om een der kisten had willen slaan, had een lus gevormd en in die lus was zijn voet gevallen.

Makino had naar allen schijn nog gepoogd, zich aan de greep van den staaldraad te ontworstelen en het met zijn mes door te snijden, maar de dood strekte zijn klauwen naar hem uit — zijn worstelen baatte hem niet — het goud had hem gedood!

Raffles steeg weder naar de oppervlakte, klauterde zwijgend aan boord en zeide slechts:

— Hij is dood — zijn eigen zonde heeft hem achterhaald — het goud dat hij zich door moord had willen toeëigenen, heeft hem vermoord! Wij hebben hier niets meer te doen — maar zoo spoedig mogelijk zullen wij naar de plaats gaan, waar de „Espérance” gezonken is — en in mijn handen zal het goud dat ik daar hoop te vinden, tot geluk strekken, in plaats van tot verderf.

De volgende aflevering (No. 448) bevat:

HET RUSSISCHE COMLOT.

J. v. K.

IS DE NIEUWSTE 3 CENTS CIGARET

GEMAAKT VAN ECHT TURKSCHER TABAK

KLOEK MODEL IN BLIKVERPAKKING

**DEZE HEERLIJKE CIGARET WORDT GEMAAKT MET
GOUD EN OOK ZONDER MONDSTUK**

CIGARETTENFABRIEK J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885